

Ι.ΟΙΚ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

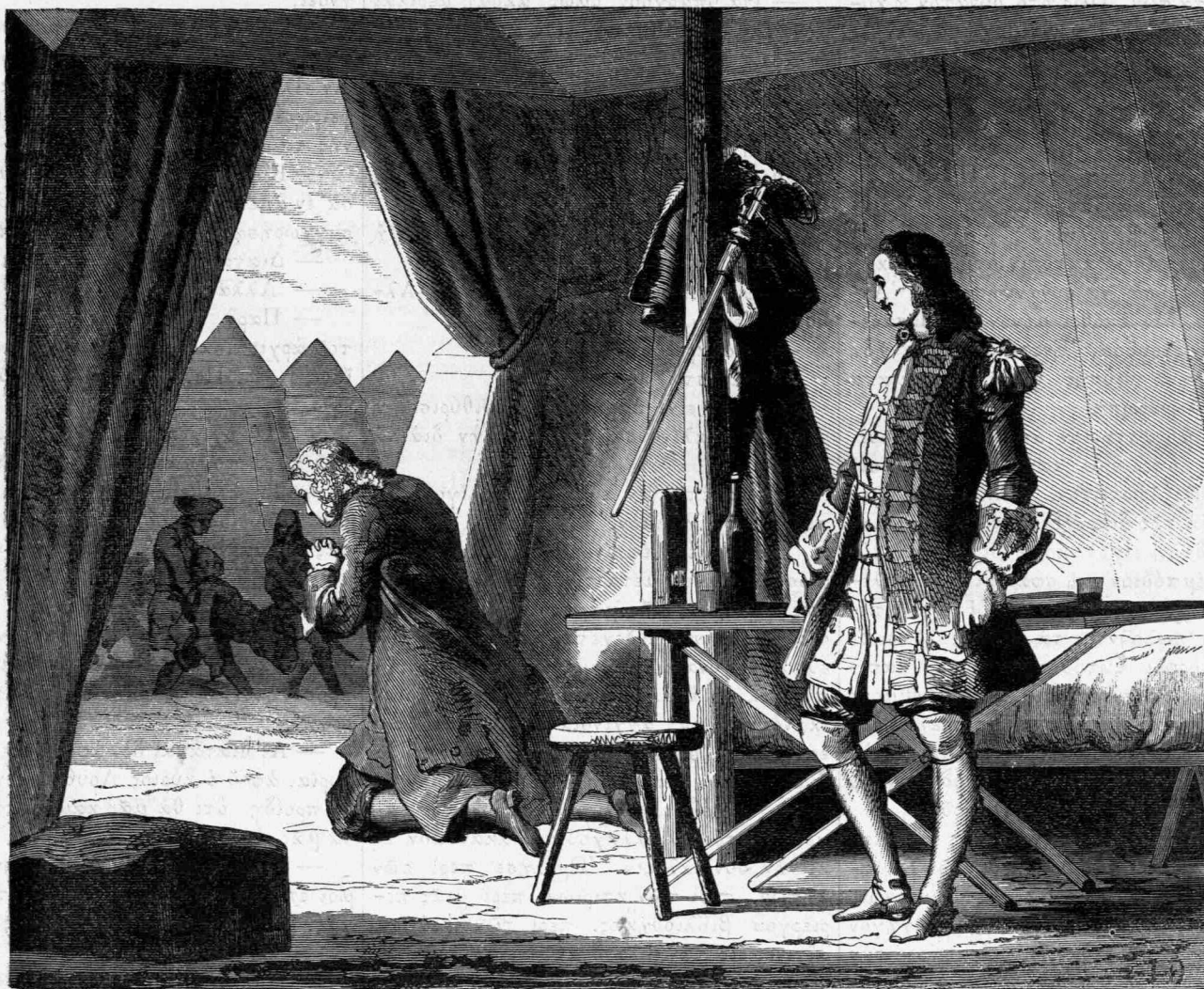
ΕΤΗΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προληρωσία

9. 'Θεός Πατησίων άρθ. 9.

Αυγούστου Μακέ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετά εικόνων) μετάφρασις
Χαρ. 'Αννίνου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ
ΧΕΡΙ, μετάφρασις Αισώπου, (συνέχεια). — Γρηγορίου Δ. Ξεροπούλου :
ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, (συνέχεια).

'Εν 'Αθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
'Εν 'Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς 'Αθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, γρυσῶν κ τ λ.

'Ο ἀσθὴς ἐξῆλθεν εἰς τὴν εἴσοδον τῆς σκηνῆς καὶ πρόσφυχθήθη. (σελ. 138)

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

'Εν τσοούτῳ, καθὼ εἶπομεν, ἡ μαρκη-
σία δὲν ἐκοιμάτο ἡσύχως. Ἐκ φόβου ἀρά-
γε τοῦτο προήρχετο ; 'Οχι' τὸ ὄμμα τοῦ
ἀετοῦ δὲν ἀπατάται· διακρίνει τὸν ἱέρακα
ἀπὸ τὴν περιστερᾶν. 'Ο 'Ιασπίνος δὲν ἦτο
ἐμπιστος περὶ τῆς ἐγεμυθείας τοῦ ὀποίου

ἠδύνατο ν' ἀμφιβάλλῃ. 'Ο 'Ιασπίνος εἶχε
τηρήσει ἐπὶ τριάκοντα ἔτη τὸ μυστικὸν
καὶ ἂν δὲν παρουσιάζετο ὁ κίνδυνος, ὁ ἀ-
πειλήσας τὴν ζωὴν τοῦ Γεράρδου, θὰ ἔφερε
τὸ μυστικὸν αὐτὸ ἄθικτον εἰς τὸν ἀστο-
μον τάφον, τὸν ἀναμένοντα αὐτὸν ἐν τῇ
ἐπαύλει τοῦ Λαβερνή. Οὐδὲν θ' ἀνεκοίνου
οὐδὲ πρὸς αὐτὴν τὴν μαρκησίαν διὰ νὰ
ἐπιτύχῃ ὑπὲρ τοῦ προστατευομένου του
βαθμὸν τινα ἢ ἀξίωμα. "Ἄλλως τε ὁ 'Ι-
ασπίνος ἔλεγεν ὅτι τὰ πάντα εἶχε μάθει
παρὰ τῆς κομῆσεως κατὰ τὴν ὥραν τοῦ

θανάτου τῆς, ὁ δὲ 'Ιασπίνος ἦτο ἱερεὺς
καὶ ἡ κυρία Μαιντενὼν ἐπίστευεν εἰς τὸ
ἀπόρητον τῆς ἐξομολογήσεως. Φανερόν
ἄρα ὅτι ἂν εἶχε χάσει τὸν ὕπνον τῆς μετὰ
τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ 'Ιασπίνου, τοῦτο
προήρχετο, διότι ἡ εὐδαιμονία τοῦ ἀγα-
πᾶν τι ἐμποδίζει ἐπίσης τὸν ὕπνον, ὅπως
καὶ ἡ ἀνησυχία ἢ προερχομένη ἐκ τοῦ φό-
βου.

Διπλοῦς ἦτο ὁ σκοπὸς τῆς μαρκησίας
ἐκλεξάσης ὡς στρατηγεῖον τὴν μονὴν τοῦ
ἁγίου Γισλανοῦ ἤθελε νὰ γνωρίσῃ τὴν

νεάνιδα εκείνην, ἥς ὁ Ἰασπίνος τῆ εἶχε διηγηθῆ τὴν ἱστορίαν καὶ νὰ προφυλάξῃ αὐτὴν ἀπὸ τοῦ Λουβοά, ὅστις, ὡς ἐνόμιζε, τὴν κατεδίωκεν ὠθούμενος ἐξ ἔρωτος ἀθεμίτου, νὰ καταδείξῃ δὲ τοιοῦτοτρόπως τὸν ἔχθρον τῆς διαπράττοντα κακὴν πράξιν καὶ νὰ ποιήσῃ αὐτὴν πράγμα ἀρεστὸν εἰς τὸν Θεόν.

Διότι ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡ τακτικὴ τοῦ Λουβοά εἶχεν ἐπιτύχει. Οὐδεὶς ἐγίνωσκε τὸ μυστήριον τῆς γεννήσεως τῆς Ἀντωνιέττας. Καὶ αὐτὸς ὁ Λαγκομπέρζ τὸ ἠγνοεῖ, ἀπέδιδε δὲ τὸ ἐνδιαφέρον του εἰς ὑποτροπὴν νεανικῆς ζωηρότητος ἐν τῷ ἀνδρὶ ἐκείνῳ, τῷ τὸσφ αὐστηρῶ τὸν χαρακτῆρα. Αὐτοὶ συνήθως κρύπτονται ἐπιμελέστερον τῶν ἄλλων, διότι ἔχουν ἀνάγκην νὰ φαίνωνται ὡς ἐνάρετοι, ἐνῶ οἱ κοινοὶ τῶν ἀνθρώπων φροντίζουσι μόνον πῶς ν' ἀποκρύψωσι τὰ ἐλαττώματά των. Πῶς ἦτο δυνατόν ἡ κυρία Μαιντενὼν νὰ μαντεύσῃ τὸ ἀληθὲς αἴτιον τοῦ ἐνδιαφέροντος τοῦ Λουβοά; ἂν τὸ ἐγίνωσκε δὲ διατί νὰ παραιτηθῆ τῆς χαρᾶς τοῦ νὰ διαδώσῃ αὐτὸ ἐν καιρῷ εὐθέτῳ; Μήπως εἶνε μικρὸν πρᾶγμα ἡ κατάλληλος ἀνταπόδοσις; Ἡ ἐκδίκησις εἶνε βασιλικὴ ἱκανοποίησις; ἄλλ' ἡ Μαιντενὼν δὲν ἦτο βασίλισσα;

Θὰ ἴδομεν ἴσως κατόπιν ὅτι ἡ μαρκησία, ἐπιθυμοῦσα νὰ συναντήσῃ τὴν Ἀντωνιέτταν, δὲν ἐπόθει μόνον νὰ δυσαρρεστήσῃ τὸν Λουβοά. Ἐνεφιλοχώρου ἤδη ἐν τῇ εὐγενῇ αὐτῆς ψυχῇ αἰσθήματα μᾶλλον φιλόνηρα.

Εἰς τὸ μοναστήριον ἀφίκετο σύννοος. Τὸ θέαμα ὅπερ εἶδε κατὰ τὴν διάβασίν τῆς ἦτο θλιβερώτατον. Ἐλη εἶχαν σχηματισθῆ ἐκ τῆς διαρρήξεως τῶν προχωμάτων, τὰ δάση εἶχον κοπῆ διὰ νὰ μὴ εὐρίσκωσιν ἐμπόδιον αἱ σφαῖραι τῶν τηλεβόλων· οἱ χωρικοὶ ἐθρόνου, οἱ ἱππεῖς περιήρχοντο πωλοῦντες τὰ πάντα, λύκοι δὲ ἀνθρωπόμορφοι ζητοῦντες τροφὴν κατεπιέζον τοὺς ἀσθενεστερούς. Τὰς πενήτιμους ταύτας εἰκόνας κατέλιπεν ὀπισθὲν τῆς ἡ μαρκησία εἰσδύουσα εἰς τὴν σκοτεινὴν στοάν, ἥτις ἐχρησίμευεν ὡς εἴσοδος ἐν τῷ μοναστηρίῳ τοῦ Ἀγίου Γισλανοῦ.

Εἶπομεν ὅτι ἀπανταχοῦ τῆς Γαλλίας αἱ προϊστάμεναι τῶν θρησκευτικῶν Σωματείων ἐλάτρευον τὴν κυρίαν Μαιντενὼν, θεωροῦσαι αὐτὴν ὡς ὑπερτάτην ἀρχηγόν των. Κατανοεῖ εὐχερῶς ἕκαστος τὴν γενομένην αὐτῇ ὑποδοχὴν ἐν Ἀγίῳ Γισλανῷ. Πᾶν ὅ,τι τὸ μοναστήριον ἠδύνατο νὰ διαθέσῃ πρὸς εὐαρέσκειαν τῆς τόσο ἐυγενεοῦς ξένης ἐχρησιμοποίηθη παρὰ τῶν μοναχῶν. Παρεχωρήθη αὐτῇ τὸ καλλίτερον μέρος πρὸς κατοικίαν, ἡ θεὰ δὲ τοῦ δάσους, αἱ ἱεραὶ ψαλμοψαλαί, ἡ συναναστροφὴ μετὰ τῶν μᾶλλον μεμορφωμένων καὶ ἐμφορῶν μοναχῶν ὑπῆρξαν αἱ μόναι αὐτῆς ψυχαγωγίαι κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας. Μετὰ τοῦτο ἡ μαρκησία ἠθέλησε νὰ προυναιασθῶσι πρὸς αὐτὴν ἐν τῷ ἐντευκτηρίῳ πᾶσαι αἱ μοναχαί, ἃς ἀκόμη δὲν εἶχεν ἴδει.

Πᾶσαι προσῆλθον ὅπως χαιρετίσωσι τὴν

κυρίαν, διότι οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ βασίλισσα ἐκείνη· ἡ μαρκησία ἀπέτεινε πρὸς πᾶσαν εὐειδῆ νεάνιδα εὐστοχον φιλοφρόνημα, χωρὶς ὅμως νὰ ἐξεγείρῃ εἰς τὸ ἀσθενὲς πνεῦμά τῆς τὴν ἀλαζονείαν, ἥτις εἶνε κακὸς σύμβουλος ἐν τῇ μονῳσει, διότι συμβουλεύει πρὸ πάντων τὴν ἀνίαν.

Ἡ ἡγουμένη ἔλεγε τὸ ὄνομα ἕκαστης συνοδεύουσα αὐτὸ διὰ πληροφοριῶν περὶ τῶν προτερημάτων ἡ τῶν ἐλαττωμάτων αὐτῆς. Ἡ κυρία Μαιντενὼν τὰ μέγιστα ἐξεπλάγη ἰδοῦσα ὅτι ὁ κατάλογος ἐπερατώθη, χωρὶς νὰ προσφερθῆ τὸ ὄνομα ὀπερ ἀνέμενε.

— Ἐξ αὐτῶν μόνον ἀποτελεῖτε τὸ κοινόβιον; ἠρώτησε τὴν ἡγουμένην.

— Μάλιστα, κυρία, ἀπήντησεν αὐτὴ κλειούσα τὸ βιβλίον τῆς.

Ἡ μαρκησία προσέβλεψεν αὐτὴν μὲ ἦθος ἐκπληκτον.

— Θὰ ὑπάρχουν ὅμως ἀκόμη μερικαὶ μοναχαί, προσέθηκεν, εἴτε ἀσθενεῖς, εἴτε ἐν ἀδείᾳ;

— Ἀσθενεῖς... ἔχομεν τρεῖς.

— Ἀ!... καὶ πῶς ὀνομάζονται;

Ἡ ἡγουμένη ὠνόμασεν αὐτάς, ἀλλ' οὐδεμίαν ἔφερε τὸ ὄνομα τῆς δεσποινίδος Δεσαβιέρ.

— Καὶ αἱ ἐν ἀδείᾳ;... ἠρώτησεν ἡ μαρκησία ἔτι μᾶλλον ἐκπληκτος.

— Εἶνε αἱ δεσποινίδες Βερδαβέν, Ἀλβοέν, Σεριζὺ καὶ Ἐδερεβράνδ.

— Τέσσαρες μόνον;

— Μάλιστα, κυρία.

— Αὐτὸ εἶνε παράδοξον! ἐψιθύρισε ἡ μαρκησία, κλίνουσα τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ σκεφθῆ.

Ἡ ἰδέα ἐπῆλθεν αὐτῇ μετ' ὀλίγον. Τὸ πεδῖον ἦτο γόνιμον.

Ἡ ἡγουμένη ἐφαίνετο τεταραγμένη ὀπωσοῦν ἦκουε μετὰ τινος τρόμου πάσας τὰς ἐρωτήσεις τῆς μαρκησίας. Μία γυνή, μία ἡγουμένη, ἐνδέχεται νὰ μὴ ἔχῃ τὴν εὐφυῖαν γυναικίως ἀναμιγνυομένης εἰς τὴν πολιτικὴν, ἔχει ὅμως πάντοτε τὴν ἰδίαν ἱκανότητα καὶ ἀγγίνοιαν. Ἄν στερῆται ἐπιθετικῷ ὄπλου, ἔχει ὅμως τὴν ἀσπίδα διὰ ν' ἀμύνηται. Ἡ ἡγουμένη λοιπὸν μὲ ὄλον τὸ σέβας, ἀλλ' ὅσον ἠδύνατο ταχέως, ἔστρεψεν ἀλλαχοῦ τὴν ἀκανθώδη ἐκείνην συνδιάλεξιν. Ὀμίλησε περὶ τῶν κήπων, περὶ τῶν κτιρίων, περὶ μιᾶς περιέργου βιβλιοθήκης, περὶ τῶν εἰκόνων, αἵτινες εἰς τὴν Φλάνδραν εἶνε πάντοτε ἀξιοσημείωτοι.

Ἡ μαρκησία τὴν ἄφησε νὰ ὀμιλῆ, εἶτα αἴφνης:

— Εἶνε παράδοξον, τῇ ἀληθείᾳ! ἐπανάλαβεν ὡς νὰ ἐλάλει κατ' ἰδίαν.

Διὸ ἦτο ἐπιτετραμμένον πλέον εἰς τὴν ἡγουμένην νὰ ὀπισθοχωρήσῃ καὶ ἠναγκάσθῃ νὰ ἐρωτήσῃ τὴν κυρίαν τί εὕρισκε τὸ παράδοξον ἐν Ἀγίῳ Γισλανῷ.

— Θὰ σὺ τὸ εἶπῳ, κυρία ἡγουμένη, εἶπεν ἡ μαρκησία. Μὲ διεβεβαίωσε κάποιος, ἀλλὰ θὰ ἠπατάτο βεβαίως, ὅτι ἐδῶ, μετὰ τῶν Αὐγουστινιανῶν μοναχῶν, ἔχετε μίαν δεσποινίδα... δὲν ἐνθυμοῦμαι τὸ ὄνομά τῆς... Τὸ πρόσωπον τῆς

ἡγουμένης ἠρρυθρίασε μέχρι τοῦ λευκοῦ πέπλου τοῦ περιβάλλοντος τὴν κεφαλὴν τῆς. Ἡ μαρκησία, ἥτις ἀπλήστως προσήλου ἐπ' αὐτῆς τὸ ἀκαταμάχητον βλέμμα τῆς, προσέθηκε:

— Δὲν θὰ ἐνθυμηθῶ ποτὲ τὸ ὄνομα αὐτὸ... ἐὰν δὲν ὑποβοηθήσετε τὴν μνήμην μου...

— Ἀλλά... τὸ ἀγνοῶ.

— Ἀ, τὸ ἀγνοεῖτε!... εἶπεν ἡ κυρία Μαιντενὼν μετ' ἀγερόχου ἐκπληξέως τοιαύτης, ὥστε ἡ ἡγουμένη ἀποσβολωθεῖσα σχεδὸν δὲν ἠδύνατο νὰ προσφέρῃ λέξιν. Πῶς! ἀγνοεῖτε τί ἀπέγεινε μία τῶν τροφίμων σας, ἡ δεσποινίς... ἂ! ἰδοὺ ὅπου ἐνθυμήθη τὸ ὄνομα, ἡ δεσποινίς Ἀντωνιέττα Δεσαβιέρ;

Ἡ ἡγουμένη κλονιζομένη καὶ κύπτουσα τὴν κεφαλὴν, ἠθέλησε καὶ αὐτὴς νὰ διαμαρτυρηθῆ, διαβεβαίουσα ὅτι τὸ ἠγνοεῖ.

— Ἄν ἠδύναμην νὰ ὑποθέσω ὅτι μὲ ἀπατώσιν, ἐνῶ ὀφείλουν νὰ μοῦ ἀπαντήσωσιν εὐκρινῶς, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία ἐγειρομένη, θὰ ἔφευγα ἀμέσως ἐκ τῆς μονῆς ταύτης.

— Κυρία, ἀνέκραξεν ἡ ἡγουμένη ἐνοῦσα ἐν ἀπελπισίᾳ ἱερευτικῶς τὰς χεῖρας, συγχωρήσατέ με!... εἶχον διαταγὴν.

— Διαταγὴν; παρὰ τίνος, κυρία;

— Ἀλλά...

— Παρὰ τίνος, σὺς λέγω;... Παρὰ τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς ἐπαρχίας ταύτης, ἴσως;... Πολὺ καλὰ! θὰ τοῦ ὀμιλήσω ἐγώ.

— ὦ, ὄχι, κυρία, ὄχι! εἶχα διαταγὴν παρὰ τοῦ μαρκησίου Λουβοά.

— Τῇ ἀληθείᾳ; ἀπήντησεν ἡ μαρκησία ὁ κύριος Λουβοά δίδει διαταγὰς εἰς τὰς ἡγουμένας τῶν μοναστηρίων;... Καὶ μὲ ποῖον δικαίωμα;

— Φεῦ! κυρία, ἀγνοῶ.

— Διαταγὰς ν' ἀποκρύπτουν ἀπὸ ἐμὲ τὰς μοναχὰς, τὰς ὁποίας ἐπιθυμῶ νὰ ἴδω! προσέθηκεν ἡ μαρκησία προσποιουμένη ὀργήν.

— Αἱ διαταγαὶ δὲν ἀφορῶσιν εἰς Ὑμᾶς, κυρία, ἀφοῦ ὁ κύριος Λουβοά δὲν ἠδύνατο νὰ προῖδῃ ὅτι θὰ μᾶς κάμετε τὴν τιμὴν νὰ μᾶς ἐπισκεφθῆτε.

— Τότε δὲν δύναμαι νὰ ἐξηγήσω πῶς μοι ἐπιτρέψατε νὰ ἴδω πάσας τὰς μοναχὰς, ἐκτὸς τῆς νεάνιδος ἐκείνης.

— Ἀγνοῶ...

— Πολλὰ ἀγνοεῖτε, κυρία, εἶπεν αὐστηρῶς ἡ μαρκησία, ἐνῶ εἰς τὴν θέσιν σας δὲν πρέπει ν' ἀγνοεῖτε τίποτε. Πῶς! ἀφοῦ μία φίλη μου θνήσκουσα μοῦ ἐσύστησε νὰ ἐπαγρυπνῶ ἐπὶ τῆς κόρης τῆς, ἥτις εὕρισκετο πρότερον εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Κυανῶν Καλογοραίων τῆς Μεζιέρης... διότι περὶ αὐτῆς πρόκειται, νομίζω.

— Μάλιστα, κυρία, εἶπε ταπεινῶς ἡ ἡγουμένη.

— Καὶ ἥτις κατόπιν μετεφέρθη εἰς τὰς Αὐγουστινιανὰς τῆς Βαλενσιέννης... περὶ τὸν Αὐγουστον τοῦ παρελθόντος ἔτους. Φρονῶ ὅτι δὲν ἀπατώμαι...

— Ὅχι, κυρία.

— Ἐκ τῆς Βαλενσιέννης αἱ μοναχαὶ μετεφέρθησαν ἐνταῦθα, καὶ ἔχει καλῶς. Ἄλλ' ἐν Βαλενσιέννῃ, νομίζω, ὅτι εἶδα τὴν δεσποινίδα Δεσαβιέρ... διατί δὲν μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ τὴν ἰδῶ ἐνταῦθα;

— Ἐξ αἰτίας ἐκείνης τῆς κατηραμένης διαταγῆς, κυρία.

— Καὶ ἡ διαταγὴ αὕτη σὰς ἐδόθη ἐσχάτως;

— Πρὸ τριῶν μηνῶν, τὴν ἐπαύριον τῆς ἀφιξέως τῆς.

— Παρὰ τοῦ κυρίου Λουβοά;

— Μάλιστα, κυρία.

— Καὶ διατί;

— Ὡ, κυρία διὰ πολλοὺς λόγους· ἡ νεῆνις αὕτη δὲν εἶνε εὐάγωγος.

— Ἀλήθεια; εἶνε φιλοτάραχος ἴσως; ξεμουαλισμένη;

— Ἀπεναντίας· εἶνε περίλυπος μέχρι θανάτου· πρέπει νὰ τὴν ἐπιτηρῶμεν ἡμέραν καὶ νύκτα. Θέλει νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ μοναστήριον.

— Διὰ ποῖον λόγον;

— Δὲν θέλει νὰ λάβῃ τὸ σχῆμα.

— Καὶ τὴν ἀναγκάζετε λοιπόν;

— Ὁχι, ἐγώ.

— Ὁ κύριος Λουβοά ἴσως; εἶπεν ἡ μαρκησία μετ' εἰρωνείας, διότι δὲν ἠδύνατο ν' ἀποδώσῃ εἰς τὸν μαρκησίον τὴν ἰδέαν τοῦ νὰ κλείσῃ εἰς τὸ μοναστήριον τὴν νεάνιδα, ἣν ἤθελε νὰ διαφθείρῃ.

— Μάλιστα, κυρία, ἐπιθύρῃσεν ἡ ἡγουμένη ἐν ἀλγεινῇ ἀμνηχανίᾳ, ἀλλὰ σὰς ἰκετεύω, κυρία, μὴ εἰπῆτε ὅτι σὰς τὸ ἀνεκοίνωσα.

— Φοβεῖσθε τὸν κύριον Λουβοά περισσότερο ἀπὸ ἐμέ; εἶπεν ἡ μαρκησία· ἔχετε ἄδικον. Ἐμπρός! θέλω ἐπὶ τέλους νὰ ἐννοήσω τί συμβαίνει καὶ πρὸς τοῦτο θὰ ὁμιλήσω πρὸς τὴν δόκιμον. Ὁδηγήσατέ με ἀμέσως πρὸς αὐτὴν τὴν νεάνιδα.

Καὶ ἡ κυρία Μαιντενῶν προὐχώρησεν, ὅπως ἐξέληθ' ἐντετυκτῆριον.

— Κυρία! ἀνέκραξεν ἡ ἡγουμένη ἀναχαιτίζουσα αὐτὴν, περιμείνατε, σὰς ἰκετεύω! θὰ σὰς τὴν φέρω ἐδῶ.

— Ὁχι, ἐπιθυμῶ καλλίτερον νὰ μὲ ἀκολουθήσετε.

— Ἀδύνατον, κυρία.

— Πῶς!..

— Εἰς τὸ μέρος ὅπου εὐρίσκεται... Ὅχι! ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία.

Ἡ ἡγουμένη ἐγονυπέτησε συνενοῦσα τὰς χεῖρας ἰκετευτικῶς.

— Κυρία, κυρία! ἀνέκραξεν ἡ δόκιμος αὕτη ἀπὸ τῆς ἐξόδου ἡμῶν ἐκ Βαλενσιέννης ἀπώλεσεν ὀλοτελῶς τὸ λογικόν. Δεκάκις ἠθέλησε νὰ ριφθῇ ἀπὸ τὰ παράθυρα. Σήμερον τὴν πρωίαν ὁ κρότος τῶν τηλεβόλων τὴν κατέστησε σχεδὸν μανιῶδη καὶ τὴν ἐθέσαμεν εἰς περιορισμόν.

Ἡ μαρκησία ἐποίησε κίνημα τρόμου.

— Ἄς εἶνε, εἶπεν αὐστηρῶς, θὰ ὑπάγω νὰ τὴν ἰδῶ, ἔστω καὶ εἰς τὴν φυλακὴν. Προπορεύθητε, σὰς ἀκολουθῶ.

Ἡ ἡγουμένη προσέκλινε θρηνοῦσα καὶ ᾤδευσε πρὸς τὸν κήπον.

Εἶπομεν ὅτι ὁ Ἅγιος Γισλανὸς περι-

στοιχίζετο ὑπὸ τεματίων καὶ δασῶν. Ὁ κήπος τοῦ μοναστηρίου, κείμενος ἐκτὸς τῆς πόλεως, ἐν τῷ μέσῳ τῆς τεματιώδους καὶ δασώδους ἐκτάσεως, παρεῖχε θέαμα γραφικώτατον καὶ ἀγαπητὸν καὶ εἰς τὸν ποιητὴν καὶ εἰς τὸν ζωγράφον καὶ εἰς τὸν ἔραστὴν τῆς ἀλείας. Ἐλος, σχηματιζόμενον ἐκ τῶν πολλῶν ὑδάτων καὶ κείμενον εἰς τὸ μέσον, παρεῖχεν εἰς τὰ δένδρα τὴν ζωογόνον δρόσον καὶ ὑγρασίαν. Ἄλλ' ἡ ὀπωσοῦν κατηφῆς καὶ ὑγρὰ ἐκείνη τοποθεσία δὲν θὰ ἔθελγε πολὺ τὸ πνεῦμα τῶν νεκρῶν μοναχῶν.

Ἡ μαρκησία ἠκολούθει τὴν ἡγουμένην εἰς τὰς ἀναμέσον τῶν δενδροστοιχιῶν ἀτραπούς, ὧν τὸ ἔδαφος, ἀμυῶδες κατ' ἀρχάς, καθίστατο ὅσον προὐχώρου βρυῶδες καὶ σολιόν. Ἐφθασαν ἔμπροσθεν μικροῦ οἰκοδομήματος, ἐν εἰδῇ πυργίσκου, οὗ ὁ τοίχος σχεδὸν ἐξηφανίζετο ἐν τῷ μέσῳ τῶν βρυωνίων καὶ τῶν ἀγρίων ἀμπέλων. Μόλις διεκρίνωτο μία θύρα διὰ μέσου τῶν πυκνῶν ἐκείνων γλοερῶν παραπετασματίων, τῶν κινουμένων πρὸ τοῦ πυργίσκου, ὁποῦθεν ἔφευγον ἐπτοημένα εἰς πᾶσαν κίνησιν τῆς ἡγουμένης σμήνη στρουθίων, προσκρούοντα διὰ τῶν πτερύγων κατὰ τῶν περιπλόκων κισσῶν καὶ τῶν φυλλωμάτων.

— Τόσον ὀλίγον καιρὸν εἰσθε ἐδῶ καὶ μῶλα ταῦτα ἐφεύρετε αὐτὴν τὴν φυλακὴν! εἶπεν ἡ μαρκησία. Ἐνόμιζα ὅτι τὸ τάγμα τῶν Αὐγουστινιανῶν ὑπάγεται ὑπὸ ἡπιωτέρους κανόνας.

— Ἀλλά, κυρία, δὲν συλλογίζεσθε τί συμφορὰ θὰ ἐνέσκηπτεν εἰς ἡμᾶς ἂν ἡ νεῆνις αὕτη ἐδραπέτευεν ἢ ἐφρονέυετο;

— Παντοῦ ἡμπορεῖ νὰ μείνῃ ὑπὸ ἐπιτήρησιν μίᾳ δόκιμος, εἰς τὸ κελλίον τῆς, εἰς ἐν δωμάτιον· δύο γυναῖκες ἀρκοῦν νομίζω ὅπως ἐπιτηρῶσι μίαν. Δὲν εἶνε ἀνάγκη πρὸς τοῦτο σκοτεινῶν τοίχων, ὑγρῶν φυλακῶν, ἀποκρύφων εἰρκτῶν... Διότι πράγματι ἀπόκρυφος εἰρκτὴ εἶνε αὕτη, κυρία!... Βλέπετε; οὔτε τὴν θύραν κἂν δὲν κατορθώνετε ν' ἀνοίξετε! Ἄ, κυρία! ἂν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον προσπαθῆτε νὰ ἐμβάλετε τὴν πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπην εἰς τὰς ἀτυχεῖς νέας...

Καὶ δὲν ἐτελείωσε τὴν φράσιν τῆς· ἡ θύρα ἠνοιχθη.

— Κυρία, ἀπήντησε ταπεινῶς ἡ ἡγουμένη, δὲν ἠθέλωμεν τὸ παράδειγμα, καὶ οἱ λόγοι τῆς δοκίμου αὐτῆς νὰ σκανδαλίσωσι τὰς ἄλλας. Εἰξεύρετε, κυρία, ὅτι προφέρει ὀνόματα, διηγεῖται σκηνὰς βεβήλους καὶ ὁμολογεῖ...

— Τί;...

— Ὅτι ἀγαπᾷ κάποιον! εἶπε ταπεινῶς τῇ φωνῇ ἡ ἡγουμένη ποιοῦσα μετὰ τρόμου τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

Ἡ κυρία Μαιντενῶν δὲν ἔλαβε τὸν κόπον νὰ κρύψῃ τὸ περιφρονητικὸν μειδίαμα καὶ τὸν οἶκτον, ὃν ἐνέπνεον αὐτῇ οἱ λόγοι οὗτοι. Ἡ δὲ αἰδήμων ἡγουμένη, ἐσταυροκοπήθη καὶ πάλιν, ὑποπεύουσα ὅτι ἡ εὐγενὴς ἐπισκέπτρις διετέλει κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὑπὸ τὸ κράτος πονηρᾶς ἐπηρείας, διότι δὲν ἦτο δυνατόν τό-

ση ἐνόχος ἀνεξικακία νὰ ὑποκρύπτηται ὑπὸ τὸν πέπλον τῆς σεβασμίας κυρίας Μαιντενῶν.

Ἀφοῦ ἤνοιξε ἀκόμη δύο θύρας καὶ κατῆλθε μερικὰς βαθμίδας, ἤνοιξε διὰ κλειδίου τὰ φύλλα παραθύρου, ὅπως εἰσχωρήσῃ ὀλίγον φῶς εἰς αἶθουσαν ὡσειδῆ πλακόστρωτον, ἐπὶ τῶν τοίχων τῆς ὑποίας, τῶν ἐπικεχρισμένων δι' ἄμμοκονίας, διεσώζοντο ἀκόμη ἀτεχνοὶ ζωγραφίαι, παριστώσαι τὰς μᾶλλον πενθίμους σκηνὰς τῶν Παθῶν τοῦ Σωτῆρος. Ἠρώτησε δὲ τότε εὐσεβάστως τὴν μαρκησίαν ἐὰν εὐηρεστεῖτο ν' ἀναμείνῃ καθήμενη ἐπὶ τινος τῶν δρυῖνων θρανίων, τῶν εὐρισκομένων εἰς τὸ ἀλλόκοτον ἐκεῖνο ἐντετυκτῆριον.

— Ὁχι! θὰ ὑπάγω ἕως τὸ ἄκρον, ἀπήντησεν ἡ κυρία Μαιντενῶν· θὰ προχωρήσω μέχρι τοῦ μέρους ὅπου ἔσχετε τὸ φοικτὸν θάρρος, ἢ μᾶλλον τὴν ἀξιοκατάκριτον ἀνανδρίαν νὰ φυλακίσετε τὴν ταλαίπωρον νεάνιδα. Εἶνε ἐντετυκτισμένη; ἀνοίξατε· εἶνε εἰς τὸν τάφον; ἀνοίξατε, σὰς λέγω καὶ πάλιν!

Κραυγὴ χαρᾶς ἀπήντησεν εἰς τὰς λέξεις ταύτας, ὅτε δὲ ἡ ἡγουμένη ἐνεὸς ἔσυρε τοὺς σιδηροὺς μοχλοὺς βαρείας θύρας, ἥτις ἔκλειε σκοτεινὸν καὶ παγερὸν δωμάτιον, ἡ μαρκησία εὐρέθη ἐνώπιον νεάνιδος, ἥτις ἔπεσε γονυπετῆς πρὸ αὐτῆς κραζούσα:

— Ἐστὲ εὐλογημένη, οἰαδῆποτε καὶ ἂν εἰσθε, διὰ τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους ἤκουσα. Ἴσως εἰσθε ἰσχυρά, κυρία, ἀφοῦ αἱ φυλακαὶ ἀνοίγονται εἰς τὴν διαταγὴν σας. Ἀλλὰ βεβαίως εἰσθε ἀγαθὴ. Ἐστὲ εὐλογημένη, ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου!

Ἡ μαρκησία ἀνήγειρε τὴν νεάνιδα λαβούσα αὐτὴν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τάχιστα ὠδήγησεν αὐτὴν ἐκτὸς ὅλων ἐκείνων τῶν τοίχων, ὅλων τῶν κιγκλιδων, ὅλου τοῦ παγετοῦ· ἐξέλεξεν ἐντὸς τοῦ κήπου ἐν θρανίον εἰς τὸ ὑπαιθρον, ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, διὰ φωνῆς δὲ ἀταράχου, ἀλλ' ἦς τὴν ἀπόκρυφον ἀπειλὴν ἐννόησεν ἡ ἡγουμένη, εἶπεν:

— Ἐπιστρέψατε, κυρία, εἰς τὸ ἐντετυκτῆριον, καὶ ἀφήσατέ μας, παρακαλῶ, ἐδῶ μόνας.

Ἡ ἡγουμένη ὑπεκλίθη καὶ ἀνεχώρησε καταστέλλουσα τοὺς στεναγμούς της.

Ἡ μαρκησία παρετήρει ἀτενῶς, μετ' ἐνδιαφέροντος, τὸ ὅποσον δὲν ἐμπόδιζε τὴν εὐστοχον αὐτῆς ἐκτίμησιν, τὴν ὠχρὰν ἐκείνην καὶ δακρυόεσσαν μορφήν, τὸ φρικτὸν ἐκεῖνο σῶμα καὶ πᾶσαν τὴν θαυμαστὴν καλλονὴν, ἣν τόσαι θλίψεις δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀλλοιώσωσιν. Ἄφησε τὴν νεάνιδα νὰ ὀλολύξῃ καὶ νὰ τρέμῃ, διότι τόσον εἰς τὸν γέλωτα, ὅσον καὶ εἰς τὰ δάκρυα, ὁ χαρακτήρ διαφαίνεται ἀνυπόκριτος καὶ εὐχερῶς ἀναγινώσκεται ἐπὶ τῆς μορφῆς του.

Ἡ Ἀντωνιέττα μετ' ὀλίγον ἠσχύθη διὰ τὸν θρήνον της.

— Συγχωρήσατέ με, κυρία, εἶπε, πιέζουσα τὴν καρδίαν της δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, ὡς νὰ ἤθελε νὰ καταστείλῃ τοὺς στεναγμούς καὶ τοὺς θρήνους της, εἶμαι

ἀδύνατος και κλαίω ἐκ χαρᾶς και εὐγνωμοσύνης, ὅπως ἄλλοτε θὰ ἔκλαιον ἐξ ὀδύνης.

— Εἶσθε ἡ δεσποινὶς Δεσαβιέρ; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία θλιβούσα τρυφερῶς τὰς χεῖρας τῆς Ἀντωνιέττας, αἰτινες ἤσαν συνεσπασμέναι ἀκόμη ἐκ τῆς νευρικῆς ταραχῆς.

— Μάλιστα, κυρία.

— Μοῦ εἶπον πολλὰ κακὰ περὶ ὑμῶν, ἐνῶ ἐγὼ ἐπεθύμουν νὰ ἔχω καλὴν ἰδέαν. Ὁμιλήσατέ μου εἰλικρινῶς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅστις εἶνε ἴσως περισσύτερον ὀρατός διὰ σᾶς ὑπὸ τὸ στερέωμα αὐτὸ παρὰ ἐντὸς τῆς φυλακῆς σας. Εἰπέτε μου τὴν ἀλήθειαν, ἄνευ πάθους και μετ' ἐμπιστοσύνης. Θὰ σᾶς δώσω ἐγὼ τὸ παράδειγμα τῆς εἰλικρινείας. Χαίρω κάποιαν ἰσχὺν ἐν Γαλλίᾳ. Ὁ Θεὸς μοῦ ἔδωκε τὴν δύναμιν νὰ προστατεύω τοὺς πᾶσχοντας και νὰ τιμωρῶ τοὺς προσβάλλοντας τὴν Θρησκείαν. Ἡ σύμπτωση μὲ ὠδήγησεν εἰς αὐτὸ τὸ μοναστήριον, ὅπου θὰ διατρίψω ἐπὶ τινὰς ἡμέρας. Ἐμαθα ὅτι μία δόκιμος ἦτο εἰς περιορισμὸν διὰ σοβαρὸν παράπτωμα και ἀπήτησα νὰ μοῦ τὴν δείξουν. Ἰδοὺ εἴμεθα μόναι. Ἐξηγήσατέ μου τί ἐπράξατε και ἐνθυμήθητι ὅτι ὁ ὁ Θεὸς σᾶς ἀκούει. Ἐγὼ, ὀνομάζομαι ἡ μαρκησία Μαιντενῶν.

Ἡ Ἀντωνιέττα, μετὰ παραφορᾶς ἐν ἡ διεφαίνετο ὁ ζωηρὸς και συμπαθὴς χαρακτήρ τῆς,

— Ἡ ἐχθρὰ τοῦ κυρίου Λουβοᾶ; ἀνέκραξεν, ὦ, τότε ἐσώθη!

Τότε χωρὶς νὰ δώσῃ κειρὸν εἰς τὴν μαρκησίαν ν' ἀποκρούσῃ τὸν παράδοξον ἐκεῖνον προσδιορισμὸν, ἡ δεσποινὶς Δεσαβιέρ διηγήθη αὐτῇ τὴν ζωὴν τῆς, τὰ παθήματά τῆς, τοὺς φόβους τῆς, χωρὶς οὐδὲν ν' ἀποκρύψῃ ἢ νὰ δικαιολογηθῇ, ὅτε μὲν ζοφουμένη ἐκ τῶν ἀνκνήσεων, ὅτε δὲ ἀπαστραμμένη ἐκ τῆς ἐλπίδος, ἐν τέλει δὲ συνεκίνησε τὸν τὸσον αὐστηρὸν δικαστὴν τῆς, πείσακα αὐτὴν ὅτι ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν.

— Δὲν τὴν καταδιώκει ἐξ ἔρωτος ὁ Λουβοᾶ, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ μαρκησία ὑπάρχει εἰς τὸ μέσον ἀπόκρυφόν τι, τὸ ὅποιον θὰ διαφωτίσω.

Ἀφοῦ ἡ Ἀντωνιέττα διηγήθη τὴν λυπηρὰν ἱστορίαν τῆς παιδικῆς τῆς ἡλικίας και ἔφθασεν εἰς τὰς μετὰ τοῦ Γεράρδου σχέσεις τῆς, ἀντὶ νὰ ἐρυθρίασῃ ἢ νὰ ψελλίσῃ ὡς αἰδήμων νεανίς, ὠμολόγησεν ἄνευ περιστροφῶν τὸ αἰνίδιον ἐκεῖνο αἴσθημα, τὸ προελθὸν ἐκ μιᾶς ἀπλῆς συναντήσεως, τὴν ὁποίαν δὲν ἐδίστασε ν' ἀποδώσῃ εἰς τὸν ἀγαθὸν τῆς ἀγγελον, και νὰ τὴν παραστήσῃ ὡς μίαν τῶν σπανίων εὐτυχιῶν, αἰτινες τῇ ἔλαχον εἰς τὴν ζωὴν τῆς.

— Κόρη μου, εἶπεν ἡ μαρκησία, ὅπως οὐν δυσχερεστηθεῖσα, πρέπει νὰ μὴ ἔχῃς τοιαύτας ιδέας περὶ τῶν ἀγγέλων, ὅτι αὐτοὶ συμβουλευοὺν τὸν ἔρωτα. Ἡ τοιαύτη ἰδέα δὲν εἶνε χριστιανική.

— Διατί; ἠρώτησεν ἡ νεανίς μετ' ἀφελοῦς ἀγνότητος. Οἱ ἀγγελοὶ δὲν θέλουν ν' ἀγωνιώμεν; Δύναται τις νὰ μὴ ἀγα-

πᾶ; Μήπως ὁ ἀγαπῶν ἀμαρτάνῃ πρὸς τὸν Θεόν;

Ἡ μαρκησία δὲν ἠθέλησε νὰ συνάψῃ μετὰ τῆς ἀθώας ἐκεῖνης και ἀπλοϊκῆς μοναχῆς τοιαύτην ὑψηλὴν συζήτησιν περὶ ἀγάπης. Ἀκουσίως ἠσθάνετο ἑαυτὴν παραφερομένην ἐκ τῶν μητρικῶν τῆς καθηκόντων. Ἐνεθυμείτο ὅτι πράγματι ἡδύνατό τις ν' ἀγαπᾷ.

— Κόρη μου, εἶπε, βεβαίως εἶνε εὐγενὲς τὸ αἶσθημα τῆς φιλίας τοῦ κυρίου Λαβερνῆ, ἀλλ' ἀφοῦ εἶσθε προωρισμένη νὰ ὑπηρετήσετε τὸν Θεόν, δὲν πρέπει νὰ διατηρήτε ἄλλο αἶσθημα ἐκτὸς αὐτοῦ τούτου.

— Ἰδοὺ ὅτι και σεῖς μοῦ ὀμιλεῖτε ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι! ἀνέκραξεν ἡ νεανίς μετὰ θλιβερᾶς ἐκπλήξεως. Πῶς! μὲ γνωρίζετε, εἰξεύρετε τὰ πάντα και μὲ συμβουλευέτε νὰ κλεισθῶ εἰς μοναστήριον;

— Φιλτάτη μου κόρη, σᾶς γνωρίζω ὀλιγώτερον τῶρα ἀφ' ὅ,τι ἐνόμισα ὅτι σᾶς ἐγνωρίζα πρὸ μικροῦ. Τὴν ἐπιμονὴν τοῦ κυρίου Λουβοᾶ εἰς τὸ νὰ σᾶς κρύπτῃ τὴν ἀπέδιδα κατ' ἀρχάς...

— Εἰς τί; εἶπε μετὰ περιεργείας ἡ Ἀντωνιέττα.

Ἡ μαρκησία ἐσιώπησε και ἐπροτίμησε μᾶλλον νὰ προσηλώσῃ τὸ ἑταστικὸν βλέμμα τῆς εἰς τοὺς διαυγεῖς ὀφθαλμοὺς τῆς νεανίδος. Συνησθάνετο ὅλην τὴν ἀθωότητα και τὴν ἀγνότητα τῆς ψυχῆς ἐκεῖνης. Διατί νὰ ταράξῃ τὴν ἀνέφελον ἐκεῖνην ἀγνοίαν δι' ἀπερισκέπτου ἀποκαλύψεως; Ἀρκεῖ μικρὸς χάλιξ πίπτων ἐντὸς, νὰ θολώσῃ τὸ διαυγὲς ὕδωρ μιᾶς πηγῆς.

— Τέλος πάντων, εἶπε προσπαθοῦσα νὰ εὕρῃ μίαν λύσιν, ἐσυλλογίσθητε ποτὲ τί ἤθελε νὰ σᾶς κάμῃ ὁ Λουβοᾶ και μὲ ποῖον δικαίωμα σᾶς κατεδίωκε τοιοῦτοτρόπως;

— Ἠρώτησα αὐτὸν τὸν ἴδιον.

— Τί σᾶς ἀπήντησεν;

— Ὅτι ἤμην μοναχῆ, ἡ προωρισμένη νὰ γείνω τοιαύτη και ὅτι ἡ ἐκ τῆς μονῆς φυγὴ μου ἦτο ἔγκλημα ὅτι αὐτὸς δέ, ὡς ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως, μαθὼν τὸ ἔγκλημα τοῦτο, ὤφειλε νὰ τὸ τιμωρήσῃ και νὰ τὸ ἐμποδίσῃ.

— Αὐτὸ μόνον;

— Αὐτό παραλείπω τὴν ὀργὴν, τὰς ἀπειλὰς και αὐτὴν τὴν ἐγκατάλειψιν, τὴν χεῖρονα τοῦ θανάτου, εἰς τὴν διατελώ.

— Ἀλλ' ἐταξιδεύσατε μετ' αὐτοῦ ἐκ Μεζιέρης εἰς Βαλενσιέννην. Τί σᾶς εἶπε καθ' ὁδόν;

— Ἦμην ἐντὸς ἀμάξης κεκλεισμένης αὐτὸς παρηκολούθει ἔφιππος. Ἐφρικίον ὄσαίς ἐβλεπον τὴν φοβερὰν ἐκεῖνην μορφήν διὰ τῆς θυρίδος τῆς ἀμάξης και αὐτὸς ἐπίσης ἐφαίνετο θέλων ν' ἀποφύγῃ τὸ βλέμμα μου. ὦ! ἐνόησε και ἠσθάνετο ὅλον τὸ μῖσός μου, τὸ ὅποιον ἔτρεφα κατ' αὐτοῦ, ἀφοῦ τὸν εἶδα εἰς τὸν πύργον τοῦ Λαβερνῆ νὰ φονεύσῃ τὸσον σκληρῶς εἰς τὰς ἀγκάλας μου τὴν εὐγενῆ μου προστατίδα, ἣν πρὸς στιγμὴν ἤλπισα ὅτι ἔμελλον ν' ἀποκλωθῶ μητέρα μου. Διότι ἡ κόμησα Λαβερνῆ οὐδέποτε ἤθελε μὲ

συμβουλευέσει νὰ κλεισθῶ εἰς μοναστήριον, προσέθηκεν ἡ Ἀντωνιέττα μετὰ τόνου τοιαύτης θελατικῆς και τρυφερᾶς ἐκπλήξεως, ὥστε ἡ κυρία Μαιντενῶν ἔλαβεν ἐκ νέου τὰς χεῖρας τῆς και τὰς ἐθώπευσεν ἐντὸς τῶν ἰδικῶν τῆς ψιθυρίζουσα:

— Ἀκατανόητον!.. Πράγματι αὐτὸς ὁ Λουβοᾶ εἶνε σκοτεινότερος ἀπὸ τὸν Ἄδην. Ἀς ἴδωμεν τῶρα, ἐπανέλαβεν αἰφνιδίως, διηγήθητέ μου τὰς ἐλπίδας σας ἐὰν ἀποποιήσθε ν' ἀφιερωθῆτε εἰς τὸν Θεόν, ἔχετε κάμμειαν ἄλλην καταφυγὴν;

— Ἐγὼ τὸν κύριον Λαβερνῆ, εἶπεν εὐσταθῶς ἡ Ἀντωνιέττα.

— Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται, ὅτι πρὸ κειροῦ ἔπρεπε ν' ἀμφιβάλλετε περὶ τοῦ αἰσθηματός του.

— Οὐδέποτε θ' ἀμφιβάλλω.

— Φοβοῦμαι μήπως σᾶς λυπήσω, κόρη μου, ἀλλὰ τέλος πάντων πρέπει νὰ σᾶς εἶπω τὴν ἀλήθειαν ἀνταποκρινομένη εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην σας. Ὁ ἐρειδόμενος ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, συχνάκις πίπτει ἐγκαταλελειμμένος. Μόνος ὁ Θεὸς εἶνε πιστός πρὸς τοὺς ἀγαπῶντας αὐτόν.

— Ὁ κύριος Λαβερνῆ εἶνε πιστός ὅσον και ὁ Θεός.

— Παιδίον! εἶπεν ἡ μαρκησία συγκινημένη, μετὰ τόσας ἡμέρας ἀφότου ἀπεχωρίσθητε!..

— Καθ' ἐκάστην ἔτεινα πρὸς αὐτὸν τὰς χεῖρας ἡ δέησίς μου και αἰ εὐχαί μου κατὰ πᾶσαν ἡμέραν τὸν ἀνεύρισκον.

— Οἱ ἄνδρες λησμονοῦν.

— Οἱ ἄνδρες ἴσως... πλὴν αὐτὸς ὄχι..

Ἄλλως τε γνωρίζω καλῶς ὅτι δὲν μ' ἐλησμώνησεν. Πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἐνεφανίσθη, μὲ ἀνεγνώρισεν. Κραυγὴ ἐξέφυγε τοῦ στόματός του τὴν ἡκουσα τὴν κραυγὴν του. Εἶνε ἀκόμη ἔνυλος εἰς τὰ ὠτά μου και ἀντηχεῖ εἰς τὴν καρδίαν μου, κυρία. Ἄν ὁ κύριος Λαβερνῆ μὲ εἶχε λησμονήσει, δὲν θὰ ἐκρύγαζε τόσον ἀλγεινῶς. Ἐπειτα... τί νὰ σᾶς εἶπω; δὲν τὸν γνωρίζετε; διότι ἀλλέως ἤρκει μόνον νὰ παρατηρήσετε τοὺς ὀφθαλμοὺς του διὰ νὰ ἐκτιμήσετε τὴν ψυχὴν του. Ἐχει τὸ ἦθος πρᾶον ἐνταυτῷ και ἀποφασιστικόν. Ἐχει γαλήνιον τὴν ὄψιν και ἔνθερον τὴν καρδίαν. Ἠσθάνθη πρὸς αὐτὸν ἐμπιστοσύνην, ἀπὸ τοῦ πρώτου βλέμματός, τὸ ὅποιον ἀντηλλάξαμεν και σᾶς ἐπίσης ἠγάπησα ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς, καθ' ἣν σᾶς εἶδα. Τόσον δὲ ἰσχυρὰ εἶνε αὐτὴ ἡ πεποίθησις ἐν τῇ ψυχῇ μου, τόσον βαθέως ἐρριζωμένος ὁ ἔρωσ ἐν τῇ καρδίᾳ μου, τόσον διαρκῶς παραμένει ἡ εἰκὼν του πρὸ τῶν ὀμμάτων μου, ὥστε ἐνίοτε συγγέω εἰς ἕνα κοινὸν λογισμὸν πᾶν ὅ,τι εὐγενὲς και ἀγαθὸν συναντῶ, πρὸ ὀλίγου δὲ ὅτε σᾶς εἶδα τὸ πρῶτον, ἐνόμισα ὅτι ἔβλεπα ἐκεῖνον, και τὴν στιγμὴν ταύτην ἀκόμη, ἐνῶ μοῦ μειδίατε, νομίζω ὅτι μοῦ μειδίατε ἐκεῖνος.

— Εἶσθε ἀξιέραστος νέα, εἶπεν ἡ μαρκησία ἀγαλλιῶσα κρυφίως ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τῆς τόσον ἐπικινδύνου ἐκεῖνης ὁμοιότητος. Θὰ σᾶς ἀποδείξω ἐμπράκτως μέχρι τίνος σημείου μ' ἐκάματε νὰ ἐνδιαφέρωμαι ὑπὲρ ὑμῶν. Ἀλλ' ἀκούσατέ με· μὴ

ἐνθουσιάζεσθε πολύ. Ὁ κύριος Λαβερνή εἶνε ἄξιός ἴσως πάσης τῆς ὑπολήψεώς σας· συλλογίσθητε ὅμως πόσον εἶνε μακρὰν...

— Μακρὰν!... ὦ, ὄχι, κυρία! ἀνέκραζεν ἡ νεᾶνις μετὰ θαυμαστῆς ἐπιτηδευτικότητος ἐπωφελομένη τῆς φράσεως. Ὁ κύριος Λαβερνή δὲν δύναται νὰ εἶνε μακρὰν, ἀφοῦ πρὸ ὀλίγου ἦτο εἰς Βαλενσιέννην καὶ ἡμεῖς εὐρισκόμεθα εἰς Ἅγιον Γισλανόν. Ὁ γαλλικὸς στρατὸς βαδίζει κατὰ τοῦ Μόνς· ὁ κύριος Λαβερνή ὑπηρετεῖ εἰς τὸν στρατὸν καὶ τὸ Μόνς ἀπέχει δύο λεύγας ἀπ' αὐτοῦ.

— Ἔστω, κόρη μου· ὁ κύριος Λαβερνή εἶνε εἰς τὸν στρατὸν, εἶπεν ἡ μαρκησία ἀκαλογιζομένη πόσαι συμφοραὶ ἠπειλήσαν τοὺς δύο ἐκείνους νέους πρὸ τριῶν ἡμερῶν. Ἄλλ' εἰς ἀξιωματικὸς εὐρίσκειται διαρκῶς ἐκτεθειμένος εἰς κίνδυνον ἐν πολιορκίᾳ, ὅλην δὲ τὴν ἐμπιστοσύνην, τὴν ὁποῖαν ἀνατίθετε εἰς τὸν φίλον σας, μία βολὴ τουφεκίου δύναται νὰ ἐκμηδενίσῃ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ὡς νὰ ἤθελεν ἡ σύμπτωσις νὰ δικαιώσῃ τὴν μαρκησίαν, φοβερὰ ἔκκρηξις ἐκλόνησε τὸ ἔδαφος, προερχομένη ἐκ τοῦ μέρους ὅπου ἔκειτο τὸ Μόνς.

Αἱ δύο γυναῖκες ὠχρίασαν καὶ ἀκουσίως ἔσφιγξαν τὰς χεῖρας ἀλλήλων.

— Καὶ περὶ αὐτοῦ ἐπίσης ἐσκέφθη, ἐπανέλαβεν ἡ νεᾶνις. Τὸ ἐσυλλογίσθη σήμερον τὸ πρῶτ' ὅτε ἤκουσα τοὺς πρώτους κρότους τῶν τηλεβόλων. Ἐσυλλογίζομαι ὅτι μία βολὴ ἴσως ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας ἤκουα εἶχε θανατώσει ἐκείνον, ὃν ἀγαπῶ· τότε δὲ μὲ κατέλαβε παραφροσύνη, ἐλησμόνησα τὰ πάντα καὶ ἤθελα νὰ τρέξω εἰς Μόνς. Αἱ μοναχαὶ μὲ ἀνεχαίτισαν εἰς τὸν ἐξώστην, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἤθελα νὰ ριφθῶ· τότε δὲ μ' ἔκλεισαν εἰς τὴν φυλακὴν, ὅπου οὐδὲν ἤκουον πλέον. Ἄλλὰ τί μὲ μέλει διὰ τὸν κρότον τοῦ τηλεβόλου ἢ διὰ τὴν αἰγὴν; εἶχα λάθει ἤδη τὴν ἀπόφασίν μου. Μόλις θὰ ἐμάνθανα τὸν θάνατον τοῦ κυρίου Λαβερνή, διότι πιστεύσατέ με, κυρία, πρὶν ἀποθάνῃ εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ μοῦ πέμψῃ τὸν τελευταῖον αὐτοῦ ἀποχαιρετισμὸν, εὐθὺς τότε...

— Τότε; . . . εἶπεν ἡ μαρκησία.

— Θ' ἀπέθνησκα, κυρία, κ' ἐγώ.

— Τελαιπῶρος νέα! Ὁ Θεὸς δὲν τὸ ἐπιτρέπει.

— Εἶμαι ὄρφανή, εἶμαι ἐγκαταλελειμμένη, θὰ γείνω ἄθεος, ἂν ὁ Θεὸς μοῦ πέμψῃ αὐτὴν τὴν συμφορὰν· θὰ πιστεύσω ὅτι αὐτὸς μοῦ ἐμπνέει τὴν ἀπελπισίαν.

— Βλασφημεῖτε, κόρη μου. . . Προκαλεῖτε τὸν Θεόν! . . .

— ὦ, ὄχι! Ἀμύνομαι κατὰ τῆς δυστυχίας. Ὅλη αὐτὴ ἡ ἐγκαρτέρησις, ὅλη αὐτὴ ἡ ὑποταγή, τὴν ὁποῖαν βλέπετε εἰς ἐμέ, ἐπῆλθεν ἀφοῦ ἔλαβον τὴν ἀπόφασιν ταύτην. Ἐπὶ πολὺν καιρὸν ἐπερίμενα, χωρὶς νὰ παραπονεθῶ, διότι ὁ κύριος Λαβερνή δὲν ἠδύνατο νὰ γνωρίζῃ ποῦ ἦμην περιωρισμένη. Ἐφρόνουν πάντοτε ὅτι ὁ Θεὸς θ' ἀπεκάλυπτεν εἰς τὸν φίλον μου τὸ ὄ-

νομα τοῦ μοναστηρίου, ἐνθα μὲ περιώρισαν. Πόσας θανασίμους ὥρας διήλθον! Τέλος πάντων ὄρισα ἐν τέραμα, ἔταξα προθεσίαν ἐνὸς μηνὸς ὅπως ἀναμένω καὶ ὑποφέρω. Τὴν προτερίαν τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ὁ μὴν ἔληγεν, εἶδα ἐν Βαλενσιέννη τὸν κύριον Λαβερνή, ὅστις μὲ εἶδεν ἐπίσης. Ἄλλοι ἄς ἀποκκλέσωσι τὸ τοιοῦτο σύμπτωσιν. Ἐγὼ τὸ ἀποκαλῶ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ ἔχω πεποιθήσιν εἰς αὐτόν. Ἄλλ' ἰδοῦ! πρὸ τριῶν ἡμερῶν ὁ κύριος Γεράρδος ἐπανεῦρε τὰ ἔχνη μου· πρέπει νὰ μὲ ἀναζητή· πρέπει νὰ γνωρίζῃ ἤδη τὴν ἀφίξίν μου εἰς Ἅγιον Γισλανόν. Ἴσως τὸν ἐμποδίζει ἡ ὑπηρεσία του. . . ἀλλὰ καὶ πιθανὸν νὰ ἐπληρώθῃ· πιθανὸν ν' ἀπέθανεν! Ὁρίσα ὀκτὼ ἡμέρας ὅπως ἀναμένω, κυρία. Ἐὰν ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν δὲν λάθω εἰδήσεις περὶ αὐτοῦ. Ἐὰν δὲν μοῦ γράψῃ, ἢ δὲν παραγγείλῃ νὰ μοῦ γράψωσιν, ἢ δὲν στείλῃ τὸν Βελαιρ. . . γνωρίζετε ποῖος εἶνε αὐτός, κυρία; εἶνε ὁ ἄλλος φίλος μου, ὁ λαμπρὸς ἐκείνους νέος, περὶ τοῦ ὁποίου σας ὠμίλησα, ὅστις ἀναρριχᾶται εἰς τὰ τεῖχη καὶ φρονεῖ τοὺς γίγαντας διὰ νὰ μὲ ὑπερασπίσῃ, ἐὰν, λέγω, ὀκτὼ ἡμέραι παρέλθωσι χωρὶς νὰ περιέλθῃ εἰς ἐμὲ καμμία εἰδήσις, σημεῖον ὅτι ὁ κύριος Λαβερνή ἀπέθανεν ἢ μὲ ἐλησμόνησεν, ὅπως μὲ ἠπειλήτε πρὸ ὀλίγου. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης οὐδὲν πλέον ἔχω νὰ πράξω ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ καὶ θ' ἀπέλθω ἐξ αὐτοῦ!

— ὦ! μὲ τρομάζετε, εἶπεν ἡ μαρκησία, ἐγειρομένη καὶ ἐναγκαλιζομένη τὴν Ἀντωνιέτταν, διατείνεσθε ὅτι μὲ ἀγαπᾶτε, ὅτι ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμὲ καὶ μοῦ ὀμιλεῖτε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον;

— Πρέπει τῷ ὄντι πολὺ νὰ σας ἀγαπῶ, πιστεύσατέ με, κυρία, ἀπήνησεν ἡ νεᾶνις μετὰ θλιβεροῦ μειδιάματος, πρέπει νὰ ἔχω πολλὴν ἐμπιστοσύνην πρὸς ὑμᾶς διὰ νὰ σας ὀμιλῶ μὲ τόσῃν εὐλικρίνειαν.

— Ἄλλὰ δὲν συλλογίζεσθε ὅτι ἐπιστολαὶ δὲν δύνανται νὰ φθάσουν ἕως ἐδῶ, ὅτι δὲν εἰσέρχονται ἄνδρες, ὅτι ὅλα τὰ τεῖχη δὲν εἶνε εὐκόλα πρὸς ἀνάδασιν, ὅπως τὸ ἀγῆθρον τῶν πύξων, τὸ ὅποιον πρὸ ὀλίγου μοὶ περιεγράψατε καὶ ὅτι ὁ κύριος Λαβερνή πιθανὸν νὰ μὴ ἔχη πλέον εἰς τὴν διάθεσιν του ἀνθρωπὸν ἀφώσιωμένον ὡς τὸν Βελαιρ. Ἐν τοσοῦτῳ ἡ πολιορκία ἐξακολουθεῖ· ὁ ἀξιωματικὸς αὐτὸς εἶνε ἀπασχολημένος ἡμέραν καὶ νύκτα, σκέπτεται περὶ ὑμῶν, χωρὶς νὰ δύναται νὰ σας τὸ καταστήσῃ γνωστὸν. Ὀκτὼ ἡμέραι, δέκα, δεκαπέντε ἴσως, πιθανὸν νὰ παρέλθωσι τοιοῦτοτρόπως. . . θὰ διαπράξετε ἀμάχημα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐὰν καταστρέψετε τὸ πλάσμα του, θὰ προζηνήσετε θανάσιμον λύπην εἰς τὸν φίλον σας, ἐὰν τὸν ἐγκαταλείψετε διὰ παντός! . . . Τί λέγω; . . . θὰ καταστήσετε εἰς αὐτὸν μισητὴν καὶ αὐτὴν τὴν μνημὴν σας, διότι θὰ λυπηταὶ διὰ τὸν θάνατόν σας, τοῦ ὁποίου σεῖς καὶ μόνη θὰ εἴσθε ἡ αἰτία. ὦ, ὄχι! δὲν θὰ συμβῇ τὸ τοιοῦτο. Δὲν τὸ θέλω, σας τὸ ἀπαγορεύω! Σας ἀπαντῶ μὲ τοὺς ἰδίους λόγους σας, περιμεινάτε, ὑποφέρετε. . . ἐλπίζετε!

— Ἐγγυήθητέ μου τότε, κυρία, ὑποσχέθητέ μου ὅτι θὰ τὸν ἐπανιδῶ, εἶπεν ἡ νεᾶνις διὰ φωνῆς τόσον ἠπίας, ὥστε ἡ μαρκησία συνεκινήθη μᾶλλον ἐκ τῆς ὄλως κοσμικῆς ταύτης παρακλήσεως, παρ' ὅσον ἤθελε συγκινήθῃ ἐκ τῆς ἀφώνου ὑποταγῆς.

— Ὑποσχέθητέ μου ὅτι δὲν θὰ προβῆτε εἰς κανὲν διάδημα, ὅτι δὲν θὰ ἐκφέρετε οὐδὲ ἓνα στεναγμὸν ἀνυπομονησίας, ὅτι δὲν θὰ ἐκτελέσετε κανὲν σχέδιον πρὶν μ' ἐπανιδεῖτε καὶ μὲ συμβουλευθῆτε. Ὑποσχέθητέ μου ταῦτα πρότερον, καλὴ μου κόρη, διότι ἐγὼ ἐπιβάλλω ὅρους εἰς τοὺς ἄλλους, δὲν ἀνέχομαι δὲ νὰ μοῦ ἐπιβάλλουν οἱ ἄλλοι.

— Κυρία, προσφιλὴς καὶ ἐνδοξε προστάτις μου, γονυπετῶ ἐνώπιόν σας καὶ σας λέγω μὲ χεῖρας ἰκέτιδας: Ἐπαγγυρνεῖτε ἐπ' ἐμοῦ, σώσατέ με, ἀφῆσατέ με ν' ἀγαπῶ, καὶ πάντα τὰ λοιπὰ σας τὰ ὑπόσχομαι.

Ἡ μαρκησία ἐπέθηκε τὰ χεῖλη ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς νεάνιδος, εἶτα ἐπανῆλθεν εἰς τὴν μονήν, στηρίζουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς. Ἡ ἡγουμένη ἀνέμενε μακρόθεν ἐναγωνίως, παρ' ὀλίγον δὲ νὰ λιποθυμήσῃ, ὅτε εἶδε τὴν Ἀντωνιέτταν καὶ τὴν μαρκησίαν ἐν τοιαύτῃ οἰκειότητι προσερχομένας.

Ἔπεται συνέχεια.

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Γ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώσοντα.

FORTUNE BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Μοῦ φαίνεται, εἶπεν ὁ Ροβέρτος διὰ φωνῆς ἠλλοιωμένης, ὅτι δὲν ἔχω πλέον τι νὰ περιμένω εἰς τὸ μέλλον, καὶ ὅτι θὰ ἤμουν ἀνάνδρος καὶ τρελλὸς ἂν ἐδεχόμην τὰς προτάσεις σας. Καὶ ἂν ἀκόμη ἤμουν δρᾶστης τοῦ ἐγκλήματος, διὰ τὸ ὅποιον μὲ κατηγοροῦσι, δὲν θὰ εἶχα κανὲν ἐνδιαφέρον διὰ νὰ δεχθῶ τὰς μυσταρὰς προτάσεις σας.

— Μὲ συγχωρεῖτε! ἀλλὰ λησμονεῖτε ἴσως ὅτι ἂν ἀπεδείκνυα εἰς τὸν κύριον Δορζερ ὅτι εἴσθε ἄθῳος, τὰ πράγματα θὰ ἤλλαζαν θέσιν. Δὲν θέλω νὰ ἐπαναλάβω ὅσα σας εἶπα, ἀλλὰ καλῶς ἐννοεῖτε, ὅτι διὰ τούτου ἡ ἐπιτυχία σας ἤθελεν εἶνε πλήρης.

Ὁ πατὴρ ἤθελε μετανοήσῃ, ἡ κόρη εἶνε ἰδικὴ σας ψυχῇ καὶ καρδίᾳ, καὶ ὁ ἀντίπαλός σας δὲν ἤθελε τολμήσῃ νὰ τὴν διαμφισβητήσῃ.

Πρέπει μόνον νὰ ἐνεργήσετε γρήγορα.

“Όσον σφοδρότερος ὁ ἔρωσ γυναικίος, τόσο ὀλιγώτερον διαρκεῖ. Ἐκάστη παρερχομένη ἡμέρα ἐλαττοῖ τὰς ἐλπίδας ἐπιτυχίας. Μὴ περιμένετε, διότι τὰ αἰσθημάτων, ἐφ’ ὧν ἔχετε πεποιθήσιν ψυχραίνονται.

Ἐπὶ τέλους ὠφελήθητε περιστάσεως, ἢ ὁποῖα δὲν θὰ παρουσιασθῆ πλέον. Δύνασθε ἀκόμη νὰ νυμφευθῆτε τὴν δεσποινίδα Δορζέρ. Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν θὰ εἶνε πολὺ ἄργά καὶ θὰ μετανοήσετε πικρῶς, διότι δὲν ἀκολουθήσατε τὴν συμβουλήν μου.

— “Ὁχι, διότι μὲ συμβουλευέτε αἰσχρὰν πρᾶξιν.

— Αὐτὸ λοιπὸν σὰς ἐμποδίζει. Φοβεῖσθε νὰ παραδώσετε εἰς τὴν Ρωσικὴν Κυβέρνησιν τὴν γυναῖκα, ἢ ὁποῖα ἔκλεψε τὰ ἔγγραφα μου; Ἐὰν ἐτιμωρεῖτο, ὅπως καὶ τῆς ἀξίζει, οἱ ἐνδοιασμοὶ σὰς θὰ ἦσαν ἀκόμη μεγαλύτεροι, ἐπειδὴ αὐτὴ ἢ γυναῖκα σὰς κατέστρεψε.

Βεβαιωθῆτε ὅμως, ὅτι οὐδὲν δύναμαι κατ’ αὐτῆς, ἐπειδὴ εἰμεθα εἰς τὴν Γαλιαν. Ἐπιμένω νὰ τὴν γνωρίσω, διὰ νὰ προφυλάττωμαι εἰς τὸ ἐξῆς ἀπ’ αὐτῆς. Εἰς τοὺς χρόνους, καθ’ οὓς ζῶμεν, οἱ συνομῶται μόνον προσβάλλουσιν. Ἐγὼ δὲ περιορίζομαι μόνον νὰ ὑπερασπίζω τὸν ἑαυτόν μου καὶ σὰς παρακκλῶ καὶ σὰς νὰ μὲ βοηθήσετε.

— Ἐὰν αὐτὰ ἐσκέπτεσθε μόνον, δὲν ἠθέλατε ἐπιμείνει τόσῳ πολὺ νὰ μάθετε τὸ ὄνομα ἐχθροῦ, τὸν ὁποῖον δὲν δύνασθε νὰ φοβεῖσθε.

— Ἀπατᾶσθε. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶνε πολὺ ἐπίφοβοι, καὶ τῇ ἀληθείᾳ, δὲν ἔχετε κανὲν συμφέρον νὰ τοὺς ὑπερασπίζετε, ἀφοῦ δὲν εἴσθε συμπατριώτης των.

Σὰς ὑπόσχομαι δὲ ὅτι οὐδέποτε θὰ μάθουν ὅτι σεῖς μου τοὺς ἐφανερώσατε. Σὰς ὀρκίζομαι, ὅτι δὲν θὰ τὸ μάθουν μὲ ὅ,τι καὶ ἂν συμβῆ.

— Ἄρκει, κύριε, εἶπεν ὁ Ροβέρτος. Συνήνεσα νὰ σὰς ἀκούσω μέχρι τέλους. Μάθετε ὅμως ὅτι οὐδέποτε ἐδίστασα, ὅπως φαίνεται ὅτι πιστεύετε.

Ἐὰν ἐγνωρίζα τὸ μυστικόν, τὸ ὁποῖον θέλετε νὰ μοῦ ἀποσπάσετε, οὐδέποτε θὰ τὸ ἐπρόδιδα, ἀκόμη καὶ διὰ νὰ δικαιολογηθῶ κατὰ τοσοῦτον τρομερῆς κατηγορίας. Δὲν γνωρίζω ὅμως τίποτε, καὶ ἠμπορεῖτε νὰ μὲ βλασφήμισητε, χωρὶς νὰ μάθετε τίποτε ἀπὸ μὲ.

— Αὐτὴ εἶνε ἡ τελευταία λέξις σὰς;

— Ναί.

— Τότε, τὸν ἑαυτόν σὰς νὰ αἰτιᾶσθε δι’ ὅ,τι σὰς συμβῆ.

— Τί νὰ μοῦ συμβῆ χειρότερον. Εἶμαι αἰχμάλωτός σὰς. Δὲν θὰ εἶμαι πάντοτε. Ἀνάγκη ἄργά ἢ γρήγορα νὰ μὲ παραδώσετε εἰς τοὺς δικαστὰς μου. Θὰ μ’ ἐρωτήσουν καὶ θὰ τοὺς ἀπαντήσω. Εἰς σὰς δὲν ἔχω τίποτε νὰ πῶ.

— Φαντάζεσθε λοιπὸν, εἶπεν ὁ κύριος Βορισῶφ χαίρεκάκως μειδιῶν, ὅτι θὰ σὰς ἐλευθερώσω ἐπὶ τέλους;

Λησμονεῖτε λοιπὸν, ὅτι ἅμα σὰς ἔκλεισα εἰς τὸ μέγαρόν μου, παρέβην δις ἢ τρίς

τὸν νόμον, καὶ ὅτι ἡ δικαιοσύνη τῆς πατρίδος σὰς τιμωρεῖ τοῦτο;

— Σκοπεύετε λοιπὸν νὰ μὲ δολοφονήσετε; ἠρώτησεν ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ τὸν συνταγματάρχην, προσατενίζων αὐτὸν ἐταστικῶς.

— “Α, μπᾶ! ἀπεκρίθη περιφρονητικῶς ὁ κύριος Βορισῶφ. Τὰ χυδαῖα αὐτὰ μέσα δὲν τὰ μεταχειρίζεται εὐγενῆς ὡς ἐμέ, καὶ ἐνασμένιζομαι νὰ πιστεύω ὅτι ἡ οἰκογένειά μου εἶνε ἐπίσης ἄρχαία, ὡς καὶ ἡ ἰδικὴ σὰς. Ἄλλως τε, ἀντιπροσωπεύω τὴν Ρωσικὴν Κυβέρνησιν, ὁ οἶκός μου εἶνε ἔδαφος ρωσικόν, καὶ ἡ ποινὴ τοῦ θανάτου εἶνε ἀπηγορευμένη ἐν Ρωσσίᾳ.

— Τὴν ἀντικατεστήσατε διὰ τοῦ κροῦτ, εἶπεν ὁ Ροβέρτος μετ’ εἰρωνείας.

— Μὴ γελάτε. Ἀπὸ μὲ μόνον ἐξερτάται νὰ σὰς ἐπιβάλλω τὴν τιμωρίαν αὐτὴν, καὶ εἶνε πολὺ πιθανόν ὅτι τότε θὰ ὀμολογήσατε τί.

— Δοκιμάσατε.

— Πρὸς τί; Ἐχω μέσον ἄλλο καλλίτερον. Θὰ σὰς φυλάττω ἐδῶ μέχρις ὅτου ἀποφασίσετε νὰ ὀμιλήσετε.

— Καὶ ἐὰν ἐπιμένω νὰ σιωπῶ;

— Τότε θὰ σὰς στείλω εἰς τὴν Σιβηρίαν. Ἐχω πᾶν ὅ,τι μοῦ χρειάζεται δι’ αὐτό. Ἀμαξὴν ταχυδρομικὴν, κατεσκευασμένην ἐξεπίτηδες δι’ αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς μεταφορᾶς ἀνθρώπων ἀσφαλεῖς διὰ νὰ ἐπαγρυπνῶσιν ἐφ’ ὑμῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πορείας διπλωματικὰ διαβατήρια, διὰ τῶν ὁποίων εἰς καμμίαν γαλλικὴν ἢ γερμανικὴν ἀρχὴν ἐπιτρέπεται νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν ἀμαξάν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἦσθε κλεισμένοι.

Θὰ φθάσετε εἰς τὸ τέλος τοῦ ταξειδίου, χωρὶς κανένα νὰ ἰδῆτε, καὶ χωρὶς κανεὶς νὰ σὰς ἰδῆ. Ἐπειτα δὲν θὰ γίνῃ πλέον λόγος διὰ σὰς.

Πρὶν ὅμως φθάσωμεν εἰς αὐτὸ τὸ ἔσχατον μέσον, θὰ σὰς ἀφήσω καιρὸν νὰ σκεφθῆτε.

Ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς θὰ μοῦ ἀπαντήσετε.

— Οὔτε ἐντὸς δέκα ἐτῶν θὰ μάθετε τίποτε ἀπὸ μὲ, ἀνέκραξεν ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ.

— Δὲν θ’ ἀφήσω νὰ παρέλθῃ τόσος πολὺς χρόνος. Εἰς μὴν εἶνε ἀρκετός. Ὅταν τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα παρέλθῃ, δὲν θὰ ἔχετε πλέον κανὲν ἐνδιαφέρον νὰ ὀμολογήσατε, ἐπειδὴ ἡ θυγάτηρ τοῦ κυρίου Δορζέρ θ’ ἀπωλεσθῆ πλέον διὰ σὰς. Τότε καὶ ἐγὼ θὰ φροντίσω νὰ σὰς ἐξαφανίσω ἀπὸ τῆς θεᾶς τῶν ἀνθρώπων.

Τὸ πρᾶγμα εἶνε βαρὺ, τὸ ὀμολογῶ, ἀλλὰ σεῖς τὸ ἠθελήσατε. Τὰ πάντα μεταχειρίσθη διὰ νὰ σὰς καταπέσω. Ἐὰν ἐπιμένετε νὰ πέσετε εἰς τὸ βάραθρον, πρὸ τοῦ χείλους τοῦ ὁποίου σὰς ἐσταμάτησα, τί μ’ ἐνδιαφέρει, ἢ διατί νὰ αἰσχυρθῶ;

— Διὰ τὴν ἀτιμίαν.

— Μοῦ τὰ ἔχετε ἔξαναπῆ, καὶ αἱ ὑβρεῖς σὰς δὲν μὲ προσβάλλουν. Ἀπ’ ἐναντίας ἐλπίζω ὅτι ὁ χρόνος θὰ σὰς ἐμπνεύσῃ ιδέας φρονιμοτέρας, καὶ ὅτι θ’ ἀποφασίσετε πρὶν παρέλθῃ πλέον ὁ καιρὸς.

Θὰ μὲ βλέπετε καθ’ ἐκάστην εἶνε κα-

θῆκόν μου νὰ σὰς κρατῶ ἐνήμερον τῶν συμβαινόντων εἰς τοῦ κυρίου Δορζέρ. Εἶμαι πολὺ φίλος του, ὥστε δὲν μοῦ κρύπτει τίποτε πλέον. Ἐὰν ἀκολουθῶ κατὰ βῆμα τὰς προόδους τοῦ φίλου σὰς καὶ ἀντιπάλου Ἰουλίου Βινιόρου παρὰ τῇ δεσποινίδι Ἀλίκῃ, καὶ θὰ φροντίζω πάντοτε νὰ σὰς εἰδοποιῶ.

Θὰ σιωπήσω, δι’ ὅ,τι γνωρίζω, ἀλλὰ μέχρι νεωτέρας διαταγῆς θ’ ἀφήσω τὸν κύριον Δορζέρ νὰ σκεφθῆ περὶ ὑμῶν ὅ,τι θέλει.

Εἶνε πιθανόν, ὅτι ἅμα δὲν ἀκούει πλέον νὰ γίνεταί λόγος διὰ σὰς, θὰ ἐξασφαλισθῆ πλέον ἀπὸ τὸν κίνδυνον, τὸν ὁποῖον ἔτρεχεν ἡ κόρη του. ἂν ἦσθε εἰς Παρισίους.

Καὶ θὰ ἔχῃ πολὺ δίκαιον, ἐπειδὴ ἡ δεσποινὶς Δορζέρ θὰ ἦνε θυμωμένη, διότι δὲν ἐφάνητε εἰς τὴν συνέλευσιν, τὴν ὁποίαν τῆς ἐδώκατε. Ὑποθέτει ὅτι τὴν ἐγελάσατε, καὶ αὐτὴ ἢ προσβολὴ εἶνε ἐξ ἐκείνων, τὰς ὁποίας αἱ γυναῖκες δὲν συγχωροῦν.

Διὰ νὰ σὰς συγχωρήσῃ ἔπρεπε νὰ γνωρίζῃ ὅτι δὲν εἴσθε ἐλεύθερος σήμερον εἰς τῆς τρεῖς, καὶ βεβαίως δὲν θὰ τῆς τὸ εἰπῶ ἐγὼ.

— Ἐξἠκολούθησατε, ἀπεκρίθη ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ, χωρὶς νὰ συγκινήθῃ. Εὔρετε ὀδύνας μυσαρωτέρας ἢ τὸ κροῦτ, μὲ τὸ ὁποῖον μὲ ἠπειλήσατε πρὸ ὀλίγου. Δὲν θὰποθαρρυνθῶ.

— Ἐτελείωσα, ἀπεκρίθη ὁ συνταγματάρχης ἄνευ συγκινήσεως. Ἐνα ζήτημα μοῦ ὑπολείπεται ἀκόμη, μεγάλου ἐνδιαφέροντος.

Ἡ γυνή, ἢ ὁποῖα μοῦ ἔκλεψε, καὶ τὴν ὁποίαν νομίζετε ὅτι θὰ σώσετε διὰ τῆς σιωπῆς σὰς, δὲν θὰ μὲ διαφύγῃ, μάθετέ το. Οἱ πράκτορές μου εἶνε ἤδη ἐπὶ τὰ ἴχνη της· θὰ τὴν ἀνακαλύψωσιν· εἶμαι βέβαιος· καὶ ἡ θυσία τὴν ὁποίαν κάμνετε δι’ αὐτὴν τῆς τιμῆς σὰς καὶ τῆς ἐλευθερίας σὰς, δὲν θὰ τὴν προφυλάξῃ ἀπὸ τὴν τύχην, τὴν ὁποίαν ἀξίζει.

Καὶ τώρα ἐτελείωσα ὅ,τι εἶχα νὰ σὰς εἰπῶ. Σὰς ἀφῆνω, ἐπειδὴ ἂν ἀργήσω, φοβοῦμαι μήπως δὲν εὔρω τὸν κύριον Δορζέρ καὶ τὴν θυγάτηρά του· θὰ φθάσουν μεταξὺ τῶν πρώτων εἰς τὴν ἐορτὴν αὐτὴν, στοιχηματίζω, καὶ θὰ ἀπέλθουν ἐνωρίς. Πρέπει λοιπὸν νὰ τοὺς ἰδῶ διὰ νὰ σὰς εἰπῶ αὐριον τὰ νεώτερα τῶν, καθὼς καὶ περὶ τοῦ κυρίου Βινιόρου, ἐπειδὴ πιστεύω ὅτι θὰ τοὺς συνοδεύσῃ εἰς τὸν χορὸν αὐτόν.

Μετὰ τὸν εἰρωνεϊκὸν τοῦτον ἐπίλογον ὁ κ. Βορισῶφ ἐχαίρετισε διὰ κλίσεως τῆς κεφαλῆς τὸν αἰχμάλωτόν του, καὶ ἀπῆλθεν ὡς εἶχεν εἰσελθεῖ.

Ὁ Ροβέρτος δὲν ἀπεπειράθη νὰ τὸν κρατήσῃ. Τί ἐδύνατο νὰ εἶπῃ εἰς τὸν δῆμιον τοῦτον, ὁ ὁποῖος τὸν ἐβασάνιζεν ἀπὸ μιᾶς ὥρας. Οὔτε νὰ τὸν μαζάξῃ ἠλπίζεν, οὔτε νὰ τὸν καταπέσῃ, καὶ δὲν ἠθέλε νὰ ἐπιτείνῃ φρικώδη κατάστασιν.

Αἱ δυνάμεις τῷ ἐξέλιπον. Ἡ ὀργή, ἢ ὁποῖα μέχρι τοῦδε τὸν συνεκράτει εἰς ταύτην τὴν ἄνισον πάλην, ἤρχισε νὰ

μεταβάλλεται εἰς βαθεῖαν ἀποθάρρυνσιν. Ἡ ὑπερηφάνειά του δὲν κατεβλήθη, ἀλλ' ἤσθάνετο πικρώτατα τὴν ἀδυναμίαν του, καὶ δὲν ἐδύνατο νὰ παραδοθῆ εἰς τὴν νάρκωσιν ἐκείνην τῆς ἀπελπισίας, ἣ ὁποία συνεπάγεται τὴν λήθην.

Οἱ λόγοι ἀπαντες τοῦ συνταγματάρχου ἔμειναν εἰς τὴν καρδίαν του ὡς δηλητηριώδη βέλη. Τὸ μεγαλείτερον δὲ κτύπημα ἐξ ὧσιν τοῦ ἐπέφερεν, ἦν ὅτι ὁ φίλος του Ἰούλιος Βινιρὸν ἦτο ὁ ἀντίζηλος του.

Ὁ Βινιρὸν, ὁ καλλίτερος, ὁ μόνος του φίλος, ἠγάπα τὴν Ἀλίαν καὶ διεκαιοῦτο ἐξ ἐπιθυμίας νὰ τὴν νυμφευθῆ.

Καὶ ὁ μυσαρὸς Βορισῶφ δὲν ἐψεύσθη ὅτε εἶπεν, ὅτι ὁ κύριος Δορζέρ ὑπεβοήθη τὸν ταμίαν του.

Κλείων εἰς τὸν Ροβέρτον ὁ κύριος Δορζέρ τὴν θύραν τοῦ οἴκου, δὲν ἦτο τὸ αὐτὸ ὡς ἂν εἶ τῷ ἔλεγεν ὅτι ἐπεθύμει γαμβρόν του ἄνθρωπον ἐκ τοῦ λαοῦ, ἱκανὸν νὰ τὸν διαδεχθῆ;

Ὁ Βινιρὸν ἐπλήρους ὄλας τὰς ἀπαιτήσεις του, ἦτο κατὰλληλος διὰ τὰς χρηματιστικὰς ἐργασίας καὶ δὲν εἶχε τὸ ἀτύχημα ν' ἀνήκη εἰς εὐγενῆ οἰκογένειαν.

Ὁ Βινιρὸν εἶχεν ἀκόμη καὶ ἄλλα προτερήματα, τὰ ὁποῖα ἀρέσκουν εἰς τὰς νέας. Ἦτο εὐμορφος, νέος, εὐφυῆς, ἠπιος τοὺς τρόπους καὶ μετριόφρων. Ἦξευρε νὰ ἀγαπᾷ, χωρὶς νὰ τὸ λέγῃ, καὶ ἡ Ἀλίαν θὰ ἐνόησεν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς του ὅτι τὴν ἀγαπᾷ.

Καὶ ἐκεῖνον δὲν τὸν κατηγόρου, δὲν τῷ προσῆπτον ἀτιμωτικὴν πρᾶξιν. Ἡ τιμὴ του ἦτο ἄθικτος, ὑπερασπιζόμενος δὲ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ, ἐδεικνυεν αἰσθηματὰ εὐγενέστατα.

Ἔπεται συνέχεια.

Αἴσιπος

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[Συνέχεια]

— Εἶνε ἀπὸ τὸν τόπον μου, Λέων, ἀπὴντησεν ἡ Βασιλικὴ μετ' ἡμερον καὶ γλυκεῖαν φωνήν· μιά φορά ἤμουν κ' ἐγὼ ὅπως εἶνε αὐτὴ τώρα· θέλεις λοιπόν, διότι τώρα μ' ἔκαμες καλλιτέραν τῆς, νὰ φαίνωμαι ὑπερήφανος καὶ ἀκατάδεκτος;

— Δέν σου εἶπα νὰ τὴν περιφρονῆς, Βασιλική· τῆ ἀρκεῖ μοῦ φαίνεται ὁ χαιρετισμός σου.

— Εἶνε πολὺ ὀλίγον ὁ χαιρετισμός μου! νὰ ἤξευρες πόσῃ εὐχαρίστησιν αἰσθάνομαι εἰς τὴν ὁμιλίαν τῆς . . .

Τὸν Λέοντα ἐξηρέθισεν ἡ ἐπιμονὴ τῆς ἐρωμένης του καὶ ὑψωσε πάλιν τὴν φωνήν του εἰς τὸν ὀργίλον τόνον. Ἐξεμάνη, ὕβρισεν, ἠπειλήσε, διέταξεν. Ἦτο ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ὀργίζετο ἐνώπιον τῆς Βασιλικῆς· ὡφρᾶνθη φαίνεται τὸν κίνδυνον, δι' οὗ ἠπειλεῖ τὴν ἀπλὴν νεάνιδα ἢ συναναστροφὴ τῆς φθονεράς, καὶ προ-

σεπάθει νὰ τὸν ἀποτρέψῃ. Ἡ Βασιλικὴ ὑπέκυψε, νοεῖται, καὶ ὑπεσχέθη κλαίουσα νὰ μὴ δεχθῆ ἄλλην φορὰν τὴν Μαρίαν.

Παρῆλθον λοιπὸν ἡμέραι τινές. χωρὶς αἱ δύο φίλοι νὰ ἰδωθῶσιν ἐκ τοῦ πλησίον. Πάλιν συνέβαινεν εἰς ἀμφοτέρας. Ἦθελεν ἀφ' ἐνὸς ἡ Μαρία νὰ ἐπανίδῃ τὴν Βασιλικὴν καὶ νὰ ἐνσταλάξῃ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ δηλητηρίου τῆς· ἀλλὰ τὴν ἀπέφευγε, διὰ νὰ τὴν φαντάζεται χαιρεκάκως ὅλον φλεγομένην ὑπὸ περιεργίας καὶ ἀμφιβολίας. Ἡ Βασιλικὴ ἀφ' ἑτέρου, ἀνυπόμονος καὶ ἀνήσυχος νὰ μάθῃ τι κακὸν ἔλεγεν ὁ κόσμος περὶ αὐτῆς, ἐπεθύμει μὲν νὰ ὁμιλήσῃ μετὰ τῆς φίλης τῆς μίαν ἀκόμη φορὰν· ἀλλ' ἡ ρητὴ διαταγὴ τοῦ Λέοντος τὴν ἀνεχαίτιζε καὶ πάντοτε ἀπέφευγε νὰ τὴν καλέσῃ.

Ἐπὶ τέλους, ὑπέκυψεν ἡ Μαρία καὶ ἤλθε μίαν ἡμέραν ἀπρόσκλητος, μετὰ τὴν ἀπόφασιν νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργον τοῦ μίσους. Ἀφ' οὗ συνωμίλησαν ἐπ' ὀλίγον περὶ ἀσημάντων, ἀνέλαβον ταχέως τὴν ἐνδιαφέρουσαν ὁμιλίαν, πρὸς ἣν ἐσπευδον ἀμφοτέροι. Εἰς τὰς πρώτας παρακλήσεις τῆς Βασιλικῆς, εἶπεν ἡ Μαρία, ὡς ἐὰν ἔλεγε τὸ ἀπλοῦστερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου:

— Ἀφ' οὗ ἐπιμένῃς τόσῳ νὰ τὸ μάθῃς, πρέπει νὰ σοῦ το πῶ. Λέγουν πῶς δὲν εἶσαι κόρη τοῦ Πλακιώτη· ἡ μητέρα σου σ' ἔκαμε μ' ἕναν Ἀθηναῖον, ποῦ ἤλθε στὰ Μέγαρα καὶ ἐκάθησε στὸ σπίτι σας κάμποσαις ἡμέραις. Ὁ πατέρας σου ἔλειπε μετὰ τὸ θεῖόν σου εἰς τὰ Λιόσια.

Ἡ Μαρία ἐσιώπησεν. Ἐλαβε τὴν ἡδονὴν νὰ νοήσῃ τὸν ἐνδόμυχον σπαραγμὸν τῆς Βασιλικῆς, ὑπὸ τὴν προσποιητικὴν αὐτῆς ἀδιαφορίαν. Μόνον οἱ ὄρατοι ὀφθαλμοὶ τῆς ἀτυχοῦς ἐπληρώθησαν, χωρὶς νὰ θέλῃ, δακρύων. Ἡ ὑπερήφανος φύσις τῆς δὲν ἠθέλησε νὰ φανῆ ὑποκύπτουσα εἰς τόσῳ φοβερὰν ταπεινώσιν.

— Δέν πιστεύω τέτοια λόγια· ὁ κόσμος εἶνε πολὺ κακός! εἶπε μετ' ὀλίγον ψυχρά· κλείσασα δὲ καὶ ἀνοίξασα ταχέως τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀφῆκε νὰ ρεῦσωσιν ἐπὶ τῶν παρεῶν τῆς τὰ δάκρυα, ἀλλὰ χωρὶς ἄλλος τις τῶν μυῶν τοῦ προσώπου τῆς νὰ μετακινήθῃ εἰς ἔκφρασιν θλίψεως. Μετ' ὀλίγον προσέθηκε:

— Πέ μου, σὲ παρκαλῶ, καὶ πῶς τον ὀνομάζου αὐτὸν τὸν Ἀθηναῖον;

— Ὡ, τὸ λέγουν τὸνομά του ἐκεῖ κάτω, ἀλλὰ πάντα μυστικὰ καὶ στὸ αὐτί· κανεὶς δὲν μοῦ το εἶπε ἐμέ . . . σὲ βεβαίῳ ὅτι δέν το ἔξεύρω.

Ἠγέρθη αἰφνιδίως ἡ Βασιλικὴ καὶ ἐξῆλθεν· ἐφοβέτο μήπως ἠθελεν ἐκραγῆ ἡ θλίψις τῆς ἐνώπιον τῆς Μαρίας. Ἐὰν ἐμάνθανεν ἀπὸ ἄλλον τὰς διαδόσεις τοῦ κόσμου, ἴσως θὰ εὕρισκεν ἀνακούφισιν, συγκαλοῦσα τῇ παλαιᾷ τῆς φίλῃ· ἀλλ' ἦτο φυσικὸν νὰποκρύψῃ τὴν θανατηφόρον ἐντύπωσιν ἀπὸ ἐκείνης, ἣτις εἶχε τὴν τόλμην νὰ τὴν καταστήσῃ ἐνήμερον τοιούτων πραγμάτων.

Μόνη ἡ Μαρία, ἐστράφη πρὸς τὴν θύραν, δι' ἣς ἐξῆλθεν ἡ Βασιλικὴ. Συνέσφιγγεν εἰς γρόνθον τὴν μίαν χεῖρα καὶ

τὴν ἐκτύπησεν ἐπὶ τῆς παλάμης τῆς ἄλλης δύο - τρεῖς φορές. Ἀπήστραψαν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς οἱ πονηροὶ ἐκ χαρᾶς ὀλοψύχου, καὶ μειδιάμα θριάμβου ἀνέτειλεν ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς.

— Τώρα κλά σ' ἔχω, ἀρχόντισσά μου! Εἶπε καὶ ἔφυγεν.

Τὴν ἐσπέραν, εὗρεν ὁ Λέων τὴν Βασιλικὴν κατηφῆ καὶ περιλυπὸν, ἐξηπλωμένην ἐπὶ ἰδιορρύθμου πομπητῆσαν ἑδράνου, ἐν τῷ κομφῷ αὐτῆς τιμονίῳ. Ἦτο ἐξαισιῶς ὄραία. Ἡ λύπη ἐπεδείκνυε τὴν καλλονὴν τῆς ὑπὸ φάσιν νέαν· διὰ πρώτην φορὰν ὁ Λέων ἐθαύμαζε τὴν χιονώδη ἐκείνην ὠχρότητα, τόσῳ θαυμασίως ἠρμοσμένην πρὸς το παμμέλαν τῆς κόμης· τοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς ἀπλανεῖς, ὧν ἡ λάμψις εἶχε σθεσθῆ εἰς τὰ δάκρυα· τὴν ἡρεμὸν μεγαλοπρέπειαν τῶν ἀγαλματωδῶν αὐτῆς χαρακτήρων· τὴν ἔκφρασιν καὶ τὴν στάσιν τῆς θλίψεως, εἰκόνα θελκτικὴν, μετὰ πλάσιον τὰς ὑψηλὰς πλευράς τοῦ περιχρύσου ἑδράνου. Ἔστη ὀλίγα βήματα πρὸ αὐτῆς καὶ τὴν ἔβλεπεν ἐνσιγῆ, ἐν ᾗ ἐξέβαλλε τὰ λευκά του χειράκια. Καὶ ἡ νεανὺς ἐσιώπα καὶ τὸν ἔβλεπεν.

Ἄφνης, διὰ νάποδείξῃ τὴν εὐαρέσκειάν του ὁ Λέων, μετεχειρίσθη τὴν φράσιν, τὴν ὁποῖαν, ὡς εἶδομεν, εἶχε πρόχειρον εἰς τοιαύτας περιστάσεις ἀπὸ πολλοῦ χρόνου, καὶ τῇ εἶπε δι' ὕφους εὐτραπέλου, σύρων ταυτοχρόνως ἕνα σκιμποδα, νὰ καθῆσῃ πλησίον τῆς, καὶ ἐκκομβῶν τὸ στρατιωτικὸν του ἀμπέχονον.

— Καλὸ τοῦ Κωνσταντῆ τοῦ Πλακιώτη κόρη εἶσαι σύ;

— Ὁχι!

Δέν ἤκουσεν ἀκόμη ἀπὸ γλυκυτέρου στόματος φοβερώτερον ὄμι ὁ Λέων. Ἐμεινεν ἀκίνητος, προσκλινῆς, ὡς ἠτοιμάζετο νὰ καθῆσῃ, ἔχων ἀκόμη τὴν μίαν χεῖρα ἐπὶ τοῦ κομβίου του καὶ τὴν ἄλλην ἐπὶ τοῦ σκιμποδος. Δέν ἐπίστευε ποτέ, ἀντὶ τοῦ θελκτικοῦ ἐκείνου ὄμι, εἰς οὗ τὴν ἀμίμητον εἰρωνεῖαν ἐνησημένιν ἄλλοτε, νάντηχῆσῃ ὡς κεραυνὸς ἢ ἀπαισία ἐκείνη ἀπόφασις, μετὰ τόνον φρικώδους βεβαίως νεάνιδος. Τὰ ρόδινα χεῖλη τῆς περικαλλοῦς ἐνάμιδος ἐνόμιζεν ἀνίκανα δι' ἄλλο τί, ἢ διὰ φιλήματα καὶ στεναγμούς. Δέν θα ἐξεπλήσσετο περισσύτερον, ἐὰν ἐλάμβανε φίλημα ἀπὸ στόμιον τηλεβόλου.

— Καὶ τότε τίνας εἶσαι; ἠρώτησεν ἐπὶ τέλους σοβαρὸς, ἐνῶν ἐκάθητο.

— Δέν εἰξεύρω.

— Δέν εἰξεύρεις; . . . τί ἔπαθες σήμερον Βασιλική;

Ἡ νεανὺς δὲν ἐδυνήθη νὰ ὑπομείνῃ ἀπαθῆς τὴν ἀνάκρισιν. Ἐκρυψε τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τοῦ μανδηλίου τῆς, καὶ ἤρξατο κλαίουσα μετὰ λυγμῶν. Ἐπέπρωτο νὰ περιπίπτῃ εἰς ἐκπλήξεις τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὁ Λέων. Ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας καὶ ἔβλεπε τὸν ἀπαρηγόρητον ἐκείνον θρήνον, μετ' ἠθος ἀνθρώπου ἀμηχάνου καὶ ἐκ τῶν παραδόξων βεβαρημένου.

— Ἀ - ριστούργημα! ἀνέκραξε μετ'

ολίγον, τονίζων ιδιαίτέρως τὴν ἡγαπημένην του ἔκφρασιν.

Τρυφερότερος κατόπιν γενόμενος, ἐζήτησε παρὰ τῆς ἐρωμένης του τὸ αἴτιον τῆς ἀπροόπτου ἐκείνης λύπης. Ἡ Βασιλικὴ ἐδίσταζε κατ' ἀρχὰς καὶ ὑπετραυλιζεν· ἀλλὰ πιεζομένη ὑπὸ τῶν παρακλησεων, διηγῆθη εἰς τὸν Λέοντα ὅ,τι ἔμαθε παρὰ τῆς φίλης τῆς. Ἡ νέα ἐκπληξίς τοῦ νέου ὑπερέβαλε πάσας.

— Καὶ ποῖός ἦλθε καὶ σοῦ εἶπε τέτοια πράγματα; ἠρώτησεν.

Ἡ Βασιλικὴ προσεπάθησε ν' ἀποφύγη τὴν ἀσύμφορον ἀπάντησιν, πλὴν ὁ Λέων τὴν ἠνάγκασε νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν. Εἰς τὸ ὄνομα τῆς Μαρίας, τὸ ὅποιον ἄλλως εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἶχε μαντεύσει, ὁ Λέων ἐξωργίσθη.

— Τὰ εἶδες τώρα; ἀνέκραξε τρέμων ἔ, ὅταν σοῦ τὰ ἔλεγα, δὲν ἤθελες νὰ κούσης... Καλὰ νὰ πάθῃς ἀφοῦ μὲ παρήκουσες! βλέπεις τί ἀποτελέσματα φέρουν αἱ συναναστροφαὶ τῶν παλαιῶν φίλων;... Ἄμ δὲν τὸ καταλαμβάνεις, καυμένη, ὅτι αὐτὴ σὲ φθονεῖ, καὶ διὰ νὰ σὲ λυπήσῃ θὰ σοῦ πῇ κάθε ψεῦμα;...

Διὰ τοιούτων καὶ ἄλλων, πάντοτε ἡγανακτημένος, προσεπάθει νὰ παρηγορήσῃ τὴν ἐρωμένην του, καὶ νὰ τὴν ἀποτρέψῃ ἀπὸ νέων ἐρευνῶν καὶ σκανδάλων. Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὁμως δὲν ἠδυνήθη ν' ἀπομάξῃ τὰ συχνὰ τῆς νεάνιδος δάκρυα. Διετέλει ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν λυπηροῦ ἀκούσματος ἡ Βασιλικὴ, καὶ ἐπὶ μακρὸν ἐδέρετο εἰς θύελλαν σκληρῶν διαλογισμῶν. Ὑπώπτευε τὴν τιμὴν τῆς μητρὸς τῆς, τὴν γνησιότητα ἑαυτῆς, τὴν εἰλικρίνειαν τῆς φίλης τῆς, τὴν θρυλλουμένην αἰσχύρη τῶν κόσμου. Εἰς λόγος ἦτο, εἰς θρύλλος ἀπλοῦς, μία φήμη ἀνυπόστατος ἴσως, καὶ ἐντούτοις δὲν ἤξευρε πῶς ἐπλήρωσε τὴν καρδίαν τῆς ὀλόκληρον, πῶς τὴν ἀβάσιμον εἶδεν ὑπεστήριζεν ἡ ψυχὴ τῆς καὶ τὴν ἐπίστευε, πῶς δὲν ἐτόλμησε νὰ ποθῶν τὴν ἰδέαν ἐκείνην, ὡς ψευδῆ καὶ ἀνεξέλεγκτον... Μόλις μετὰ πολλὰς ἡμέρας ὁ ἔρωσ ἐμετρίασε τὴν λύπην τῆς, καὶ ἴσχυσε κἄπως νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Πολὺ ἐκοπίασεν ὁ Λέων νὰ τὴν ἴδῃ φαιδρὰν καὶ φιλόγελων, ὡς ἄλλοτε· καὶ ἐπανῆλθε μὲν τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη τῆς νεάνιδος ὑπὸ τὰς θωπείας τοῦ ἔραστοῦ, πλὴν ἡ χαρὰ τῆς, ἡ ἄλλοτε ἀμιγῆς, εἶχε δηλητηριασθῆ, ἀφ' ὅτου ἡ φαντασίᾳ τῆς διέκρινε, μακρὰν εἰς τὸ παρελθόν, ὡς φάσμα τὴν μητέρα τῆς, ὡχρὰν, κατηφῆ, ἀμαρτωλὴν, ἠτιμασμένην, μὲ τὸ νόθον τέκνον εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς...

Ὁ Λέων, πρὸς ἀποτροπὴν παρομοίων σκηνῶν, ἔκρινεν ἀναγκαῖον ν' ἀποταθῇ πρὸς τὴν Μαρίαν. Καὶ μίαν πρωίαν, πολὺ ἑνωρίς, ἐν ᾧ ἐξήρχετο τῆς οἰκίας τῆς Βασιλικῆς, συνήνησεν τὴν θεραπαινίδα, ἀτημέλητον, σύρουσαν ὀκνηρῶς τὰ κρούπεζα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, καὶ κρατοῦσαν τὸ σιδηροῦν δοχεῖον τῶν ἀκαθαρσιῶν, τὸ ὅποιον εἶχεν ἐκκενώσει εἰς τὸ περιμῆνον ἀμάξιον τοῦ σκουπιδαῖ. Ὁ στρατιώτης ἔλαβε σοβαρὰν στάσιν ἀπέναντι τῆς νεάνιδος, ἥς

ἀνεχαίτισε τὸ βῆμα, καὶ τὴν ἠτένισε διὰ βλέμματος πλήρους ὀργῆς καὶ περιφρονησεως. Ἡ Μαρία τὸν ἔβλεπεν αὐθαδῶς καμύουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀποροῦσα.

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ ἐσένα! τῇ εἶπεν ὁ Λέων αὐστηρῶς· νὰ μου κάνῃς τὴ χάριν νὰ μὴν ἔχῃς σχέσεις μὲ τὴ Βασιλική... πρόσεξε νὰ μὴ σε ξαναἰδῶ στὸ σπίτι μου, γιὰτὶ θὰ σε κατρακυλήσω ἀπὸ τὴ σκάλα. Ἦ' ἀκούς;

— Ἄμ' ἔννοια σου καὶ χωρὶς νὰ μου τὸ πῆς δὲν ξαναπηγαίνω! ἀπήνησεν διὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου ἡ Μαρία. "Ἐχω κι' ἐγὼ τὴν αἰτία μου..."

Καὶ τῷ ἔστρεψε ὀργίλην τὰ νῶτα, ἀπομακρυνθεῖσα ἐν μέσῳ χαλᾶζης παρθείων βελῶν:

— Ὅριστέ μας! ποῦ θὰ μας φοβερίσῃ τώρα ὁ ἀντρας τῆς! Γιὰ 'δὲς τὸ γάχα, οὔτε λογίᾳ δὲν ἔγινε ἀκόμη... ἔχει καὶ μούτρα καὶ μιλεῖ! Ποῖός θέλει, καλέ, νὰ 'ξερῇ τὴ παληόμ...

Ὁ Λέων ἀκούων ἀπαθῶς, ἠναγκασθῆ εἰς τὴν τελευταίαν ὕβριν νὰ ἐφορμήσῃ ἐναντίον τῆς. Πλὴν ὁ ἐχθρὸς εἰσηλθε δρομαίως εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἔκλεισε βροντωδῶς τὴν ἐξώθυραν. Ὁ κώδων, σεισθεὶς ἀποτόμως ὑπὸ τοῦ θυροφύλλου, διέχυσε παταγῶδεις κρούσεις, ἐν ᾧ ταυτοχρόνως καὶ ὁ σκουπιδαῖς, ἀγγέλλων κατὰ τὸ σύνθηρες τὴν παρουσίαν του, ἐκτύπα μανιωδῶς τὸν βραχὺν κώδωνά του, ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ σαθροῦ ἀμαξίου. Ὁ στρατιώτης δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ γελάσῃ εἰς τὸ παραδόξον ἐκεῖνο ἐμβατήριον.

Μετὰ τῆς σκανδαλώδους ἀποκαλύψεως τῆς Μαρίας, συνδέων καὶ ἄλλα τινὰ γεγονότα ὁ Λέων, ἤρχισε νὰ συμμερίζηται καὶ αὐτὸς τοὺς φόβους τῆς Βασιλικῆς, καὶ νὰ δικαιολογῇ ἐνδομύχως τὰ δάκρυά τῆς. Πλὴν τὴν παρεκάλει νὰ λησμονήσῃ τὴν *σκοφαντίαν*, καὶ νὰ ποφύγῃ νὰ εἴπῃ τι εἰς τὸν πατέρα τῆς—σύστασις ἄλλως περιττή. Οὔτε αὐτὸς οὔτε ἐκείνη, ἂν καὶ κατεῖχον ἀμφοτέροι στοιχεῖα τινὰ σκέψεως, ὑπώπτευσαν τὴν φοβερὰν ἀλήθειαν. Ἐνώπιον διαλογισμῶν τινῶν ὁ νοῦς φοικιᾶ ὡς ἐνώπιον βραχέου, καὶ ἀκουσίως τρέπεται ἀπ' ἄλλην διεύθυνσιν.

Ὁ Ἀστεριάδης, οὐδὲν τῶν διατρεχάντων γνωρίζων, ἐξηκολούθει δαψιλεύων τὰς θωπείας του εἰς τὴν Μαρίαν, ἐπ' ἐλπίδι τῆς ταχείας ὑπὲρ τῶν σκοπῶν του χρησιμοποίησεως.

Η'

Ἡ τελευταία λάμψις πρὸ τοῦ σκότους.

Ἐκτακτον ὄψιν παρεῖχε τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὸ ἀπὸ τινος ἤσυχον μέγαρον τῶν Ροδίων. Σιγῇ καὶ κατῆφεια ἐπεκράτει ἐντός, ἂν καὶ ἔβριθε κόσμος. Αἱ κυριαί, αἱ θαλαμηπόλοι, οἱ ὑπνῆρται, οἱ φίλοι, ὅλοι ἐβάδιζον ἀθορύβως καὶ ὠμίλουν χαμηλῇ τῇ φωνῇ. Ἐξῶθεν ἐσταμάτων συνεχῶς αἱ ἀμαξίαι καὶ ἀνήρχοντο οἱ ἰατροὶ καὶ οἱ ἐπισκέπται.

Ἡ μήτηρ τοῦ Λέοντος ἔκειτο βαρῶς ἀσθενής.

Ἡ ἐπιστήμη εἶχεν ἀπελπισθῆ περὶ

τῆς σωτηρίας τῆς, καὶ τὸ θλιβερόν προμήνυμα τοῦ θανάτου τῆς διεδόθη ταχέως ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἐσπευδον λοιπὸν οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι, ὅλος ὁ λαμπρὸς ἐκεῖνος κόσμος, ὁ τοσαύτας στιγμὰς εὐτυχεῖς διελθὼν ἐν τῷ μεγάρῳ, ὅπως ἰδῶσι διὰ τελευταίαν φαρὰν τὴν ἐτοιμοθάνατον δέσποιναν, τὴν ὁποίαν ἐσεβάσθησαν καὶ ἠγάπησαν τόσῳ, καὶ παρηγορήσῃ τὴν οἰκογένειαν, διὰ τὴν ἐπικειμένην συμφορὰν. Ἐβλεπον ἐκεῖ ἕνα σύζυγον ἀπηλπισμένον καὶ ἀνήσυχον, ἕνα υἱὸν ψυχρὸν καὶ ἀπαθῆ, καὶ ἐπὶ τῆς μεγαλοπρεποῦς κλίνης ἐν πτώμα ζῶν. Δὲν ἐδύνατο νὰ ἀγνωρίσῃ κανεὶς τὴν κυρίαν Ροδίου· τόσον εἶχε καταβάλει ἡ λύπη καὶ ἡ ἀσθένεια τὴν ἀτυχῆ μητέρα. Ἄλλ' ἐτήρει μετ' ἀκριβείας τὸν λόγον τῆς. Πρὶν ἢ ἴδῃ τὸν υἱὸν τῆς ποδοπατοῦντα τὴν θέλησιν τῆς καὶ παρακαθίζοντα εἰς τὴν οἰκογενειακὴν τράπεζαν, ὁμοβάθμιον αὐτῇ καὶ ὁμώνυμον, μίαν χωρικήν· πρὶν ἢ ἴδῃ καταστρεφόμενην παντελῶς τὴν περιουσίαν τῆς καὶ πρὶν ἢ ἀναγκασθῆ νὰ ὑποκύψῃ, αὐτὴ ἡ θυγάτηρ τῶν ἡγεμόνων, εἰς δυσφόρητον μετριότητα—ἀπέθνησκεν. Ἐκλείει τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν πτώσιν τοῦ οἴκου τῆς.

Τὴν προτεραίαν τοῦ θανάτου τῆς, ἂν καὶ ἠρνήθη ν' ἴδῃ τὴν Βασιλικὴν, ἔκραζεν ἐν τούτοις παρ' αὐτῇ τὸν Λέοντα καὶ τῷ ἀπηύθυνεν ὀλίγας λέξεις, πλήρεις ἀγγελικῆς συγκαταβάσεως.

— Αἰσθάνομαι ὅτι ἀποθνήσκω, τῷ εἶπω· δὲν θέλω νὰ θεωρήσω κανένα αἰτίαν τοῦ θανάτου μου· ἡ τύχη μὲ κατέτρεξε... καὶ ἐὰν ὑπέφερα δυστυχήματα καὶ θλίψεις, αἱ ὁποῖαι τώρα μὲ καταβιβάζουν εἰς τὸν τάφον, σκέπτομαι ὅτι ἐγὼ πρὸ πάντων ὑπῆρξα ἀφορμή· σὺ δὲν πταίεις... θὰ ἦσουν ἄλλοι, ἂν οἱ γονεῖς σου ἦσαν ἄλλοι... Ἄκουσε τώρα τὴν τελευταίαν μου θέλησιν, τὴν ὁποίαν δὲν πρέπει νὰ παρακούσης ὅπως καὶ τὰς ἄλλας. Μὴ θελήσῃς νὰ ἐπανορθώσῃς τὸ κακὸν μὲ τὴν ἀδικίαν τοῦ ἀθῶου. Νὰ νυμφευθῇς τὴν Βασιλικήν...

Ὁ Λέων ἠσπασθῆ τὴν χεῖρά τῆς καὶ ἀπεσύρθη χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν. Ἐγνώριζε καλῶς ὅτι δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ τηρήσῃ τὴν ὑστάτην θέλησιν τῆς μητρὸς του, καὶ ἀπέφυγε τοῦλάχιστον νὰ μολύνῃ τὴν τελευταίαν τῆς ἡμέραν, διὰ ψευδοῦς ὑποσχέσεως. Ἦτο βεβαίως πολὺ λυπηρὸν τοῦτο· ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος τοῦ κόσμου δὲν ἀποφασίζει νὰ θυσιάσῃ τὸν βίον του ὀλόκληρον, διὰ νὰ τιμήσῃ τὴν μνήμην τῆς μητρὸς του.

Ἐπεται συνέχεια.

ΓΡ. Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΣΕΔΟΘΗ

ΤΟΥ ΗΜΕΤΕΡΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΑΙΣΩΠΟΥ

ΕΡΩΣ ΚΑΙ Σ'Α

ΤΟΜΟΣ ΚΟΜΨΟΣ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΜΕ ΒΕΒΦΥΛΛΟΝ

ΓΡΑΦΕΝ ΥΠΟ ΤΟΥ Κ.

ΘΕΜΟΥ ΑΝΝΙΝΟΥ

ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΣ ΩΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΝ ΔΩΡΟΝ

Περιεχόμενα

Ὁ πρῶτός μου ἔρωσ. — Αἱ ἐννέα Μοῦσαι. —

Τίς ἠπατάτο. — Τὸ δῶρον δὲν ἀντιδωρεῖται.

— Κορίτσι μάλαμα.

Τιμᾶται ἐν Ἀθήναις μίᾳ Δραχμῇ,

ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τὸ ἐξωτερικόν 1, 20.